

***"Totul e simplu, atât de simplu,
încât devine de neînțeles." Nichita
Stănescu***

Nichita Stănescu este o conștiință dintre cele cuprinzătoare, multilaterală, exprimându-se divers, fără prejudecăți, uneori urmărind modele stilistice intrate de multă vreme în tradiție: de la barocul *Istoriei hieroglifice*, cântecul de lume neoanacreontic și "dulcele stil clasic", până la avangardism și la formulele încifrate, ermetice și reci, abstractive, ale hermetismului. Serie dezvoltă, liber asemenei lui Ienăchiță Văcărescu și Conachi, Anton Pann și Eminescu, Ion Barbu, Apollinaire și T.S. Eliot; marca personală fiind poate, din acesta cauză, prezentă ca un mod original și profund prin chiar imitarea celor vechi sau prin afectarea elegantă a acestui mimesis.

Lauda Omului aparține ciclului de versuri cu titlul revelator "*O viziune a sentimentelor*" (1964), volum ce propune lectorului *o viziune-imagine a Omului*, ca punct suprem și continuu ascendant al evoluției materiei în Univers – efort poetic de a exprima un ultim mesaj umanist din perspectiva epocii noastre. Viziunea-imagine este adusă în fața cititorului ca un fel de simbol... științific, o abstracțiune pură, un inefabil, o poetică a integrării, un fel de contra-natură făcută, inteligibilă, concretizată într-un chip anume, căntă după legile artei cuvântului sau necuvântului. Stănescu face parte din categoria poetilor ce se emoționează, filozofând în imagini poetice pe marginea descoperirilor științelor, apanajul definitoriu al Omului. Se poate imagina un "punct de vedere" al copacilor, al pietrelor, al aerului despre și referitor la Om. Simbolurile abstractive, absconse confirmă valoarea stihurilor stănesciene, textul nefiind o sublimare a personificărilor, căt o mirare oarecum ingenuă, copilărească, ludică în fața minții omenești pătrunzătoare de taine. Formulările capătă o mișcare gnomică, grav și linistit ascensională, pe parcursul celor trei strofe-trei trepte ale unui fel de silogism poetic, în tipare sintactice de neclinit, purtând cu ele adevăruri absolute, definitive.

"Oamenii" se asociază într-o relație indisolubilă cu motivul literar recurrent "soare", sublimând devenirea SOARE-OM, în plan cosmic, punctul de origine și punctul de vârf al curbei lirico-filosofice a poemului. Sciziunea simetriei din cea de-a treia strofă, abia simțită, asemenei adaosului "ascendent" al celor două versuri din ultima strofă, sporesc impresia de dinamism continuu, gradual. Nu simetriile confirmă superioritatea acestei poezii, ci constatarea uimitoare, potrivit căreia: în atâtă relativitate cosmică pare probabilă ipoteza că elementele - "copaci", "pietrele" și "aerul"- au un

Așa încât, pentru copaci, oamenii sunt fructele călătoare ale unui pom uriaș; pentru pietre – condamnate la neclintire sau la vesnică mișcare pe traectoriile hotărâte din chiar clipa desprinderii lor din soare – oamenii sunt apăsare lină și mișcare continuă; pentru aer – mediul păsărilor (și nu numai) – oamenii sunt păsări unice având aripi crescute înăuntru, planând fantastic în limitele gândului. Ultimele două imagini, complementare sunt originale, surprinzătoare, adânci, de o mare plasticitate intelectuală, specifice stilului inconfundabil nichitastănescian: a plăsmuinăscocind aripi crescute înăuntru, văslind în aerul gândului devine sinonim cu a elogia activitatea miraculoasă a intelectului uman, în tendință lui perpetuă de a stăpâni legile universului.

Cu mijloace novatoare, deloc discursiv-descriptive, mai degrabă concentrând într-un concept poetic, viziune și sentiment, Nichita Stănescu înaltează un imn de glorie Omului.

"Prin dragoste, prin sentiment, prin această foareastră a legii ne uităm și noi cu colțul inimii noastre."

(Nichita Stănescu, Fiziologia poeziei)

Nichita Stănescu, Lauda omului

*Din punctul de vedere - al copacilor,
soarele - i o dungă de căldură.
oamenii - o emoție copleșitoare...
Ei sunt niște fructe plimbătoare
ale unui pom cu mult mai mare!*

*Din punctul de vedere - al pietrelor,
soarele - i o piatră căzătoare.
oamenii - s o lină apăsare...
Sunt mișcare - adăugată la mișcare
și lumina ce - o zărești, din soare!*

*Din punctul de vedere - al aerului.
soarele - i un aer plin de păsări.
aripă în aripă zbatând.
Oamenii sunt păsări nemai întâlnite.
cu aripi crescute înăuntru,
care bat plutind, planând.*

Colegiul Național „Mihai Eminescu“, în elita școlilor europene din România

Bucuresti, 20 mai 2013.

Colegiul Național Mihai Eminescu este premiat pentru a patra oară cu titlul de Școală Europeană. Bucuria delegației colegiului a fost cu atât mai mare, cu cât cifra patru se înscria într-un context restrâns al unei serii de doar *sapte* instituții de învățământ din România care au reușit această performanță, la rândul ei gratificată cu o diplomă de excelență.

Statutul pe care această școală l-a dobândit în panteonul instituțiilor preuniversitare de unui demers asiduu, pe care l-au această competiții: profesori, elevi și consecvență ce confirmă că doar solidaritatea, demnitatea umană, respectate și promovate de toți cei care Eminescu,

al nostru, de mare sau mică anvergură, din aceste valori

proiectelor Colegiului nostru, activități extrașcolare și

învățământ este consecința victoriei demonstrat toți actorii implicați în părinți deopotrivă. Un demers democratia, libertatea, egalitatea, cooperarea sunt valorile asumate, reprezentând Colegiul Național Mihai

Așa se face că în fiecare proiect am căutat să reprezentam cel puțin una

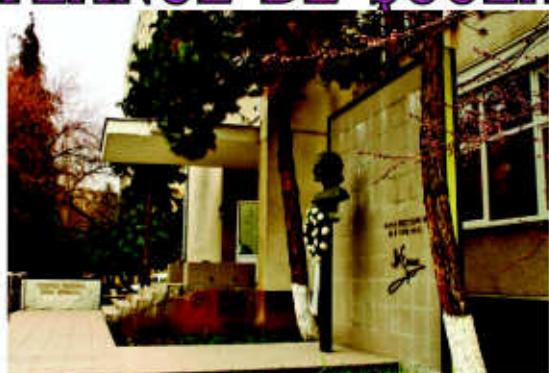
Coordonatele fundamentale ale circumscrise unei largi game de extracurriculare valorifică și dezvoltă talentele și interesele specifice copiilor noștri, contribuind astfel la formarea lor ca personalități echilibrate, armonioase, adevărați cetățeni europeni responsabili, la rândul lor în măsura în a transmite societății valorile asimilate.

Valorile și principiile democrației europene au devenit standardele instituției noastre. Iar schimbarea nu s-a lăsat asteptată. Toti mai mulți părinți și elevi își doresc ca aceste valori să oglindească acțiuni și atitudini din viața lor cotidiană. Iar acest lucru nu poate decât să ne bucure, pe noi dacă acestei școli cu adevărat europene.

Director Colegiul Național „Mihai Eminescu“ - Prof. Marius Crăciun

PLANUL DE ȘCOLARIZARE PENTRU CLASA a IX-a

Colegiul Național „Mihai Eminescu“ (anul școlar 2013 -2014)

<http://cneminescu.licee.edu.ro>

FILIERA: VOCATIONALĂ, PROFIL: PEDAGOGIC

SPECIALIZAREA: EDUCATOR - PUERICULTOR 1 CLASĂ

FILIERA: TEORETICĂ, PROFIL: UMANIST

SPECIALIZĂRI:- FILOLOGIE: 4 CLASE

- ȘTIINȚE SOCIALE: 2 CLASE

SUBSPECIALIZĂRI:

1 CLASĂ = 28 LOCURI

2 CLASE = 56 LOCURI

$\frac{1}{2}$ CLASE = 14 LOCURI

$\frac{1}{2}$ CLASE = 14 LOCURI

2 CLASE = 56 LOCURI

1 CLASĂ = 28 LOCURI

FILOLOGIE
BILINGV ROMÂNĂ ENGLEZĂ
BILINGV ROMÂNĂ FRANCEZĂ
BILINGV ROMÂNĂ GERMANĂ
ȘTIINȚE SOCIALE
EDUCATOR - PUERICULTOR

TOTAL LOCURI ÎN COLEGIU PENTRU CLASA a IX-a =196

Tinerii eminescieni din nou în Europa...

Proiectul de parteneriat educațional internațional *Călător prin Europa* a fost inițiat în anul 2010 de prof. dr. Ileana Vasilescu, directorul adjunct al Colegiului Național „Mihai Eminescu”, cu scopul de a oferi tinerilor oportunități de cunoaștere a mediului fizico-geografic, a culturii și istoriei continentului Europa. Vreme de trei ani, elevii au vizitat mai multe țări, printre care Slovacia, Cehia, Ungaria, Slovenia, Italia și Polonia, au văzut cum se desfășoară activitatea didactică în instituții de învățământ preuniversitar și universitar din alte țări europene, inter-relaționând cu elevi și profesori din aceste instituții, au participat la concursuri și festivaluri, au cunoscut importanța valorilor patrimoniului natural, cultural și istoric.

În cadrul acestui proiect, în perioada 07 – 10 martie 2013, în urma încheierii acordurilor de parteneriat cu liceul de limbi străine „Városmajori Gimnázium” și cu Școala Superioară de Economie, Turism și Hotelărie „Budapest Business School”, 28 de elevi de la Colegiul Național “Mihai Eminescu”, 4 studiente (Bârle Ioana Teodora și Morar Lorena de la Facultatea de Inginerie - Universitatea de Vest „Vasile Goldiș” Arad, extensia Baia Mare, respectiv Anuța Bohotici și Sorina Bugnărcu de la Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca, Centrul Universitar Nord Baia Mare), precum și Ec. Mihai Boier la SC TCM

North SA au desfășurat activități, în orașele Baia Mare, Budapesta și Cracovia, sub egida temei acestei reunii de proiect: *Valori locale, valori regionale, valori europene*. Printre obiectivele turistice care i-au fascinat pe tinerii participanți la lucrările reunii amintim: Tropicarium, Parlamentul Ungariei, Cetatea Buda și Piața Eroilor din Budapesta, Centrul istoric, Kazimierzul și Castelul Wawel din Cracovia, dar și complexul memorial de la Auschwitz-Birkenau (de lângă Cracovia), legendele legate de acestea rămân

în d

adânc impregnate
în memoria și
conștiința acestora.

Având ca suport latura recreativă a reunii, tinerii au putut să aprofundeze și să-și dezvolte anumite valori europene și umane cum ar fi toleranța, empatia, respectul unii față de alții și față de faptele istorice care au marcat evoluția omenirii, onoarea dar și spiritul de solidaritate. Feed-backul primit de la elevi ne îndreptățește să afirmăm cu convingere că educația non-formală are un rol primordial în modelarea personalității tinerilor.

Coordonatorii activităților acestei reunii au fost Prof. dr. Vasilescu Ileana, Prof. dr. Covaci Ionuț, prof. Ciuhă Maria de la Colegiul Național “Mihai Eminescu” Baia Mare și Lector Univ. Dr. Smical Irina de la Centrul Universitar Nord Baia Mare, Facultatea de Reșurse Minerale și Mediu.

Prof. dr. Ileana VASILESCU

Prof. dr. Ionuț COVACIU

Prof. Maria CIUHĂ

WORDCROSSING 12-PM-708-MM-ES

Durata proiectului: 2012 - 2014

Echipa de proiect:

prof. Marius Crăciun -director,
prof. dr. Ileana Vasilescu - dir. adj.,
prof. Andreea Ardelean - coordonator,
prof. Laura Mihaela Roman,
prof. Cristina Nedelea,
prof. Cristina Rettegi,
prof. Trifoi Ioan

in a way more interesting. We had a video of Baia Mare, which they loved. Then followed a Loggo competition that greek students have won and we won the songs competition. Then all the people in the project went to lunch and we ate delicious traditional food and we also learned traditional dances which were a little difficult, but interesting. In the evening we went to a walk through the town, after that we had English classes.

21 February

That day was very exciting, but unfortunately it started to rain. Before visiting the old center of Trikala, we were at a cultural center where we watched a very interesting documentary about the formation of the city and its houses. I was very happy because they gave us very nice souvenirs. Then we walked through the old center and a guide explained us about the houses. After that we visited the Clock Tower, from where you can see the entire city. It was very beautiful. After lunch I went back home and I spent time together with the family. They treated me very well.

18-19 February

I think that everything in life is possible, so if things are going good, we must enjoy every opportunity. Wordcrossing Comenius is an International project and to go to Greece was one of the most wonderful experiences that I attended. The road was very long, but I liked it because we visited Sofia in Bulgaria and Thessaloniki in Greece. When we arrived in Trikala, I was very excited. Everything was different from what we have in Romania. I was very tired after the long journey and after I met my amazing family I went to bed.

20 February

The first day was lovely. I went to school and I attended to the opening of the Comenius Project. Each country presented the review of a book, each

22 February

The third day was amazing. Finally we visited Meteora, a wonderful place. Before visiting Meteora we went to a cave with different types of rocks. When we arrived I was really amazed. Monasteries were very beautiful and the scenery was unforgettable. The Holy Meteora is an imposing rocky monastic city that lies in the Greek plain of Thessaly. It has for centuries been suspended between the earth and sky with grandeur and majesty. It was one of the most

amazing places I have ever visited. After that I went shopping and bought a lot of souvenirs and clothes. In the evening I attended to a party with all the students and the teachers in the project. We had a great time.

23 February

This was the last day... I spent time with my family and than we went out in the city. Unfortunately we had to leave at 6 p.m. The separation was heartbreaking, everybody cried and we hugged several times.

This experience was great for me because I had the opportunity to met very nice people who treated me very well, I visited memorable places and I was very happy because I made many new friends. I'll never forget this wonderful city with so pleased and friendly people.

Bianca DUNCA, XE

EDUCATION ET VILLES NUMERIQUES

Le stage „Usages des TIC: pratiques et enjeux,” auquel j'ai eu la chance de participer, grâce aux bons soins de l'Agence Nationale COMENIUS, dans le cadre du programme Visites d'études destinées aux spécialistes de l'éducation et de la formation a été organisé par le CRDP (Centre régional de documentation pédagogique) de l'Académie d'Aix Marseille, du 19 jusqu'au 23 mars 2012. La délégation a été composée de 11 participants (chefs d'établissements scolaires,

enseignants, conseillers d'éducation scolaire, représentants de l'inspection académique, responsables de la formation continue, responsables de l'enseignement confessionnel, enseignants supérieurs de sept pays. Le programme s'est proposé de connaître divers systèmes d'éducation des pays composant

l'Union Européenne, respectivement de la formation professionnelle pour l'introduction graduelle dans le système administratif et éducationnel des techniques de TIC.

L'événement a eu un grand écho dans les médias locaux. Voilà ce qu'écrivait le quotidien régional

La Provence :

Des Européens en visite dans la "ville pilote numérique"

Une délégation est venue découvrir ce qui se fait dans les écoles de La Ciotat. L'objectif de ces démarches est bien sûr "l'amélioration de la connaissance numérique des enfants", comme le soulignait le maire, Patrick Boré, à l'occasion de la venue à La Ciotat, en marge des Rencontres de l'Orme de Marseille, d'une

délégation européenne d'acteurs de l'éducation.

Enseignants, chefs d'établissements, chercheurs, venus de Belgique, Roumanie, Hongrie, Espagne, Grèce, Italie, Suède et Turquie, étaient là, en compagnie de Clothilde Chauvin du CRDS, pour découvrir, et s'inspirer peut-être, de l'action pilote menée à La Ciotat en matière de numérique à l'école, notamment à travers l'exemple de la Salis.

<http://www.laprovence.com/article/la-ciotat/des-europeens-en-visite-dans-la-ville-pilote-numerique>

Prof. dr. Ileana
VASILESCU

Latina în vogă în rândul liceenilor

Certamen Ovidianum Ponticum

„Cuvintele sunt singurul leac suficient de puternic pentru a vindeca un suflet rănit”... După această sintagmă și-a trăit viața Publius Ovidius Naso, redutatul poet sulponez exilat la Tomis, Constanța, existența dură pe malul înghețat, departe de familia și căldura căminului de la Sulmona.

Ovidus, prin exilul la Tomis, a devenit primul poet al neamului românesc, getii din acele vremuri fiind foarte mândri de prezența unei minti ilustre în rândurile lor. Acesta scrie la Tomis o însemnată parte din opera sa, care dăinuie și astăzi după secole de la trecerea lui în neființă. Deși predilecția poetului este spre versuri reci, pesimiste, menite să aducă la viață durearea sufletească care-l încerca, creațiile sale sunt de o finețe și bogătie stilistică impresionante, fiind un martor al culturii și civilizației al mărețului Imperiu Roman.

Pentru a celebra opera și viața poetului, de câțiva ani începând, se organizează concursul de traducere și interpretare text latinesc din opera lui Ovidius, „Certamen Ovidianum Ponticum”. Acest concurs le oferă șansa elevilor de liceu să-l cunoască în detaliu pe Ovidius, dar și să socializeze și să-și largescă bagajul informațional.

O dată ce ai gustat din Ovidius nu te vei mai opri. Tehnica sa de a îmbina cuvintele se apropie de perfecțiune, plasându-te pe tine, cititorul, într-un timp infinit, al meditației. Tocmai pentru această „transă”, să spun așa, elevii de liceu caută cu ardoare să-l cunoască pe Ovidius și să-l înțeleagă. Astfel că, în fiecare an se adună în număr foarte mare, din toate colțurile țării, la Constanța, unde își testează capacitatea de interpretare și totodată cunoștințele vaste legate de viața și opera poetului sulponez.

Concursul în sine este o experiență aparte, să te întâlnești cu o mulțime de împătimiți ai limbii latine, precum ești și tu, să schimbi impresii despre felurite informații și să ajungi să formezi prietenii strânse cu persoane din celălalt colț al țării sunt satisfacții nemaipomenite. Este o competiție căt se poate de serioasă și de o corectitudine nemaîntâlnită. Întreg

colectivul didactic implicat în organizare este foarte bine pregătit, întâmpinând latiniștii cu multă dragoste și căldură.

Structura unui asemenea concurs constă în traducerea unui număr de versuri din opera intitulată „Metamorfoze”, în funcție de anul de studiu al limbii latine și unul sau două eseuri argumentative pe baza versurilor date dar și pe baza unor problematici în legătură cu viața și opera lui Ovidius. Rezultatele sunt afișate în seara aceleiași zile iar mult aşteptata festivitate de premiere este a doua zi, când, în cadrul unei ceremonii la Muzeul de Istorie din Constanța, sunt premiate cele mai bune lucrări, fiind recunoscute la nivel național și chiar internațional, prin formarea lotului de elevi ce va participa la faza internațională a concursului la Sulmona, eforturilor micilor minti

luminate.

Din proprie experiență vă mărturisesc că acest concurs mi-a relevat o cu totul altă perspectivă asupra limbii și literaturii latine, deoarece am avut ocazia să iau contact cu scrieri de mare valoare și totodată am întâlnit oameni minunați, care mi-au șlefuit evoluția liceală.

Am doar cuvinte de laudă la adresa concursului și aştepț cu nerăbdare să particip din nou, cele 2 prezențe din anii precedenți deschizându-mi la superlativ apetitul pentru latină, Ovidius și cultură.

„Certamen Ovidianum Ponticum” este un concurs ce merită trecut pe harta obiectivelor oricărui elev dorinc să-și largescă universul cunoștințelor, să întâlnească noi oameni, să lege prietenii cu diversi împătimiți ai limbii latine, altfel spus, pentru toți acei elevi de liceu care sunt curioși să se cufunde în cultură, educație, bucurie și cunoaștere- Ovidius, Metamorfozele și Constanța îi aşteaptă.

Realizator:Crista OANȚĂ

Prof. coordonator: Lucian VOINEA

Interviu cu doamna profesoară VOICHIȚA GOGA

Mărturiile doamnei profesoare Voichița Goga

“Sarcina profesorului din zilele noastre nu este de a doboră jungla, ci de a iriga deșertul.” – C.S.Lewis

Din primul schimb de replici avut cu doamna profesoară, am simțit căldură și blândețe, impresie ce mi s-a confirmat de-a lungul celor 50 de minute petrecute împreună, extrem de educative pentru mine.

Voichița Goga este, în prezent, profesoară de limba italiană și franceză, în cadrul Colegiului Național “Mihai Eminescu”, împlinind 30 de ani de activitate didactică, practicând o meserie, pe care o îndrăgește foarte mult. Cu un zâmbet nostalgie afirmă, că este “unul dintre fericările, care merg la locul de muncă cu mare drag”. Drept dovadă pentru receptivitatea ei, aceasta nu numai că este consultată în probleme personale (intime chiar) de către elevi, dar a și primit cu doi ani în urmă distincția de “Cea mai șmecheră și multifuncțională profesoară” (vinovați făcându-se elevii unei clasei de-a XII-a).

Acum este o profesoară îndrăgită și fericită, însă situația nu a fost întotdeauna așa: “În anii mei de școală am suferit nedreptăți din partea profesorilor mei, care-mi lăudau lucrările, le prezentațau altor clase, dar nu-mi acordau nota maximă ... aceea o primeau fiți activiștilor de partid; de aceea, mi-am spus, că nu mă voi face profesoară”. Încă o dată se demonstrează faptul, că viața are căi nebănuite, căci năzuința doamnei profesoare Goga de a cunoaște copilul cu

trăirile sale, cu dorința să de cunoaștere și afecțiune, cât și respectul pentru informația științifică, au făcut-o să-și dorească să cultive în mintea tinerilor pasiunea, atât pentru studiu, cât și pentru viață.

Copiii, care vin din urmă, cu precocitatea lor “nu știu dacă mă bucură.... sau mă sperie”, mărturisește doamna profesoară. Orice ar fi, “lăsați copiii să vină la mine”.

În ceea ce privește elevii, dânsa susține că aceștia vin cu o inteligență nativă, care ar trebui să pună pe gânduri sistemul de învățământ întru realizarea unor schimbări pe măsura acestei evoluții. “Copiii sunt receptivi, simt ceea ce le oferi și îți întorc înapoi”, de aceea dânsa nu ezită să facă o pauză într-o oră de

curs, pentru a le explica unele situații de viață: “nu consider acele 5 minute pierdute; observ cătă dorință de afirmare sălășluiește în ei, cătă nevoie au de a le fi ascultate părerile”.

Contra celor spuse de Ceaușescu, cum că dascălii ar fi o categorie neproductivă, aceasta susține că ei, pe

nesimțite, transmit sentimente, ghidează și modeleză caractere, uneori chiar remedind unele carente educaționale și că ei, copiii, sunt “doctoratul” vieții ei.

Asemenea multora, doamna profesoară are un model, care a marcat-o profund și i-a cultivat pasiunea pentru limba italiană: prof. univ. dr. George Lăzărescu, pe care-l descrie ca fiind un om bland, integru, eminent italianist, o figură ce i-a influențat decizia de a îmbrățișa această carieră. Doamna profesoară se consideră o femeie împlinită, mândră mamă a doi copii reușiți, dar regretă că, din cauza posturii de părinte unic, a atribuțiilor familiale și profesionale, care au copleșit-o ani la rând, nu și-a încununat cariera profesională cu un doctorat. Tot dânsa afirmă însă că “nimic nu este mai important decât familia și că ei, copiii săi, cei de acasă și cei de la școală - sunt cu adevărat “doctoratul” vietii sale”.

Cine știe, poate chiar există și altfel de

doctorate ... la fel de demne de prețuire

În ceea ce privește locul său de muncă, doamna profesoară Goga mărturisește: “Colegiul Național Mihai Eminescu este o instituție de învățământ binecuvântată, cu profesori muncitori, dedicați și interesați de binele și devenirea elevilor lor”; în acest spațiu educațional, profesorii sunt deschiși față de elevii lor, fiindcă știu că adeseori “o vorbă bună este exact elementul de viață și de decizie de care are nevoie un elev, un adolescent ”.“Nihil sine Deo.”

O mamă fericită și mulțumită, o profesoară

îndrăgostită de meseria ei ca-n prima zi și o femeie ce lasă în urmă prietenii frumoase, cuvinte calde și un surâs bland, este Voichița Goga, un suflet

binecuvântat, o minte profundă, sfică a lui Dumnezeu, ce lasă moștenire atât elevilor, cât și colegilor profesori, o lecție importantă de viață: Nimic fără Dumnezeu

Sandra TOMPEA, clasa a XII-a G

REZULTATE LA OLIMPIADELE ȘCOLARE FAZELE NAȚIONALE 2012 – 2013

Nr. cl II	Disciplina	Nume și prenume elev	Clasa	Profesor coordonator	Premiu
1.	Limba germană	Hertanu Teodora	12 E	Toth Ramona Pop Gabriela	Mențiune
2.	Limba franceză	Bora Liviu Gheorghe	12 D bilingv	Rodica Mone Nicolae Weisz	Premiul I
3.	Limba spaniolă	Costin Ciprian	10 F	Loredana Molnar	Premiul I
4.	Limba spaniolă	Dunca Melinda	12 C	Loredana Molnar	Premiul III
5.	Matematică	Oniga Lavinia	XII B	Crăciun Marius	Mențiune
6.	Psihologie	Almasan Hadasa	11 B	Pop Steliana	Mențiune ISJ
7.	Sociologie	Chimsac Adrian	11 C	Tiplea Ioan	Mențiune
8.	Festivalul Internațional al Cantecelelor francofon "Chants Sons sur scène"	Liviu Gheorghe Bora		Weisz Nicolae Rodica Mone	Premiul I
9.	Festivalul Internațional al Cantecelelor francofon "Chants Sons sur scène"	Cristina Fat		Maria Ciurman Delia Muresan	Premiul II

EDUCATOR-PUERICULTOR, specializare nouă la „Colegiul Național „Mihai Eminescu” Baia Mare

Pentru conducerea procesului de creștere și formare a ființei umane, din copilărie și până la integrarea sa în viața socială, societatea a creat statutul de **educator**. Ioan Gură de Aur spunea referindu-se la arta de a educa: „*Nu există artă mai frumoasă decât arta educației. Pictorul și sculptorul fac doar figuri fară viață, dar educatorul crează un chip viu. Uitându-se la el, se bucură și oamenii, se bucură și Dumnezeu*”.

Începând cu anul școlar 2012-2013 Colegiul Național „Mihai Eminescu” din Baia Mare are în planul de școlarizare o nouă specializare: educator-puericultor, în cadrul profilului pedagogic, filiera vocațională.

Admiterea în această clasă s-a făcut în urma susținerii, înaintea probelor de limba română și matematică, a unor probe specifice profilului. Au fost susținute probe de aptitudini muzicale, artistice, probe de educație fizică și un interviu de verificare a competențelor de comunicare în limba română și dicție. În urma acestor probe eliminatorii au fost admisi, 73 de elevi, dintre aceștia, doar 30 fiind repartizați în urma repartiției computerizate. Ca descriere a ocupației, educatorul-puericultor este persoana calificată a cărei intervenție se regăseste în sectorul serviciilor de creștere, îngrijire și educare timpurie a copilului și de susținere a parintilor în consolidarea abilităților parentale.

Toți elevii clasei (29 de fete și un băiat) sunt încântați de alegerea făcută considerându-o, la sfârșitul semestrului I ca fiind cea mai bună pentru ei. O dovadă în acest sens fiind mediile mari de la sfârșitul semestrului, seriozitatea cu care se implică atât în proiectele din interiorul școlii cât și cele extrașcolare, precum și numărul mic de absențe. La întrebarea: De ce ați ales acest profil?, răspunsurile sunt: „există zeci de motive pentru care să alegi specialitatea educator puericultor și unul dintre ele și cel mai special ar fi practica în grădiniță” sau un alt răspuns: „mi-am dorit să devin educatoare încă de cand eram eu la grădiniță și luam pisicile și cățelușii făcându-i elevii mei”.

Este o noutate și o provocare în același timp atât pentru dascălui-

care predau la această clasă cât și pentru elevii. Se studiază materii diferite de celelalte profiluri ale colegiului, accentul punându-se pe studiul pedagogiei, al educației timpurii și al practicii pedagogice pentru formarea competențelor și a rolurilor profesionale specifice profilului: roluri de îngrijire a copilului de la 0 la 3 ani, de sprijinire a relației părinte-copil, roluri educative. Pe lângă toate aceste roluri, viitorul educator trebuie să fie un model de conduită, să ofere consiliere și management părinților, să se preocupe pentru dezvoltare profesională să fie deschis către comunitatea din care face parte.

Educatorul și copilul se întâlnesc în devenirea comunității umane și în succesiunea istorică a generațiilor. Și cred că relația copil-eductor poate fi ilustrată foarte bine prin fragmentul:

“- Eu sunt copilul.
-Tu jii în mâinile tale destinul meu!
-Tu determini, în cea mai mare măsură dacă voi reuși sau dacă voi eşua în viață!
-Dă-mi te rog acele lucruri care să mă îndrepte spre felicire!
-Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!»

(Child's appeal- Mamie Gene Cole)

pagini coordonate de prof. Ramona Corina FONAI

Copilăria

Uneori tindem să credem că frumusețea interioară a vieții o reprezintă copilăria. Face parte din numeroasele perioade care aduc cele mai largi, inofensive, și poate, cele mai sincere zâmbete pe fețele copiilor.

Copilăria cuprinde momentele în care simțim că, practic, viața păpușilor stă în mâinile noastre, la fel și soarta mașinuțelor viu colorate. E perioada în care visăm cu ochii deschiși, ne visăm viitorul, dar în același timp trăim cu cea mai mare intensitate prezentul. Ne creem cele mai nebunești vise, care par oarecum imposibile, însă credem cu tărzie și forță în ele.

Reprezintă începutul unei povești, pe care fiecare dintre noi o continuăm în capitole, majoritatea având un aspect a primăvara, când totul e în culori și vesel. Zilele copilăriei rămân undeva, adânc,

imprimeate pentru tot restul vieții. E ceea ce numim amintiri. Iar atunci când uităm să zâmbim, ne reducem aminte cu cel mai mare drag de momentele în care lumea infinită a personajelor din desene animate, precum și zânele, ni se păreau cele mai atractive lucruri.

Lumea magică, lumea păpușilor, a mașinilor. Era lumea unde totul putea fi posibil dacă credeai profund acest lucru, existând momente în care închideam ochii, imaginându-ne cum ar fi o lume a zânelor unde praful magic îți dădea aripi să zbori, făcându-te să te simți stăpân pe tot ce te înconjoară. Toate lucrurile, clipele care ţin de copilărie, ne fac astăzi, să zâmbim sămp, doar gândindu-ne la ele. E minunat să privești în spate, cu ochii în lacrimi, gândindu-te că ai da orice, pentru ca măcar câteva minute să trăiești ce ai trăit atunci și să te bucuri că ai avut o copilărie care merită păstrată în suflet.

Denisa GAIE - IX H

Dialog cu ingerașul

-Bună ziua, îngeraș!
Eu sunt al tău copilaș
Și-am venit să mă rog ție
La necaz și bucurie.

Doamne, azi vorbesc cu tine
Și imi e puțin rușine.
Pentru păcatele mele!
Tu mă poți ierta de ele?

De-am mințit sau am greșit,
Iartă-mă, înger iubit!
Pune-n cer o vorbă bună
Ca să am o viață bună.

Ia tot răul de la mine,
Fă un pic loc de mai bine,
Dă-mi minte și sănătate
Și dragoste de aproape.

Spune-i tu lui Dumnezeu
Că eu sunt copilul tău

Și vrei să mă izbăvești
Și de rău să mă ferești!

-Bună ziua, fata mea!
Ruga ță-o voi asculta,
Voi vorbi cu Dumnezeu
Să te mantuie de rău

Eu pe tine te păzesc,
Pașii ță-i călăuzesc.
Oriunde eu sunt cu tine
Si la rău, dar și la bine!

Știu că uneori greșești,
Dar din suflet te căiești
Tu cu inima dulce a ta
Îmi încalzești inima.

Acum plec, fetița mea,
Dar nu și din inima ta,
Acolo voi fi mereu
Ca să te apăr de rău!

Eminescu cel iubit

Împărat al poeziei
Multe daruri ne-a lăsat:
Poezii, povești, scrisori
Din natură inspirat.

Cu ochi negri și blajini
Frumusețea a surprins...
Din izvoare și păduri
Admirându-le sublim.

Ce frumos era în crânguri
Când stătea lâng-un copac!
Multă vreme a trecut
De când s-a îndepărtat.

Pentru operele lui
Noi frumos îi mulțumim
Și de s-ar mai naște o dată
Noi, mai mult l-am îndrăgi!

Gabriela FILIP - IX-H

S.C.A.N-Impresii la sfârșit de proiect

Începând cu anul școlar 2011-2012 în cadrul Colegiului Național "Mihai Eminescu" Baia Mare s-a derulat proiectul *Salvați Copiii de Abandon și Neintegrare - SCAN*. Proiectul inițiat de Universitatea "Alexandru Ioan Cuza", Iași în parteneriat cu VIA University College Danemarca, Inspectoratul Școlar Județean

Iași, și alte 5 inspectorate școlare printre care și Inspectoratul Școlar Județean Maramureș, a avut ca obiectiv general prevenirea și diminuarea abandonului școlar prin acțiuni de susținere și formare a persoanelor implicate în proces: elevi,

părinți, cadre didactice, comunitate, prin identificarea permanentă de noi șanse.

Proiectul a fost implementat cu succes în cadrul Colegiului National Mihai Eminescu Baia Mare unde în decursul a doi ani au fost școlarizați 51 de elevi cu risc crescut de abandon școlar. Cu răbdare, ambiție dăruire și profesionalism echipa pedagogică a readus speranța acestor tineri, astfel încât rezultatele acestui proiect nu sau lăsat așteptate. Elevii noștri pe parcursul celor 2 ani de proiect au dat dovadă seriozitate și implicare în propria lor formare, empatiei și asertivitate, respect pentru valorile școlii, atitudine pozitivă față de școală și comunitate, spirit de inițiativă și altruism. Pentru ei au fost organizate numeroase excursii tematice în țară, vizite de studiu la diferite obiective, lecții interactive reușite, ședințe de orientare și consiliere personalizate. În

cadrul acestor clase se află elevi având rezultate bune și foarte bune la învățătură pe care le vor confirma în clasele următoare.

În 2011 mulți nu îndrăzneau să viseze la liceu.
Au învățat dar au și visat la drepturi pe măsura

imense satisfacții dar și frământări....vor rămâne pentru totdeauna „scăniști”. Împreună școală-comunitate-părinți am reușit să formăm în primul rând caracterul dar și o nouă acumulare de experiențe, de emoții și împliniri de-a lungul drumului pe care cu înțelepciune îl numim **educație**. Să nu uităm că ei sunt ai noștri și.....
,Prin ei creștem toți!!"

minții, sufletului și dăruririi lor. Acum au terminat clasa a X-a. Vor să termine liceul! Ii puteți cunoaște . Vor avea mereu în suflet acești ani condimentați cu

Prof. psih. Pop Steliană Raluca
Prof. Ionel Bud

diriginte clasa a X-a H
diriginte clasa a X-a F

Permisul european de conducere a computerului

Mai e puțin până la BAC!

Elevii care au Permisul ECDL,
scapă de proba competențelor digitale de la BAC.

Permisul european de conducere a computerului (ECDL – European Computer Driving Licence)

este cel mai răspândit program de certificare a aptitudinilor de operare pe calculator recunoscut la nivel internațional în peste 148 de țări.

Din aprilie 2012, Colegiul Național „Mihai Eminescu”- Baia Mare a devenit centru acreditat de testare ECDL.

ECDL este pentru domeniul IT similar cu certificări de genul TOEFL sau Cambridge pentru atestarea cunoștințelor de limbi străine. Permisul ECDL obținut este valabil pe o perioadă nedeterminată.

Permisul oferă deținătorului său o baza standard de cunoștințe IT necesară în noua societate informațională ce se află în continuă dezvoltare.

Deținerea permisului ECDL este un avantaj în

Obținerea unei calificări recunoscute internațional

- Deschide noi oportunități pentru a obține un loc de muncă mai bun sau o bursă

Începând cu anul școlar 2009 – 2010 toți elevii care dețin Permisul ECDL își pot echivala proba de Competențe digitale din cadrul Examenului de Bacalaureat Național.

Nivelul de competență digitală pe diploma de bacalaureat va fi:

- „utilizator de nivel mediu”, pentru candidații care au obținut Permisul ECDL Start;
- „utilizator experimentat”, pentru candidații

care au obținut Permisul ECDL Complet;

Programa pentru obținerea Permisului ECDL corespunde materiei pe care elevii de liceu o parcurg în cadrul orelor de TIC din **programa școlară pentru clasele a IX-a și a X-a**. Astfel, liceenii pot să se pregătească chiar în cadrul orelor de la școală pentru obținerea unei certificări cu recunoaștere internațională. Având deja Permisul ECDL, elevii pot solicita în clasa a XII-a echivalarea probei de competențe digitale de la Bacalaureat.

Prof. Daniela CIOLTE

Examenul de Bacalaureat Francofon

În anul școlar 2011-2012 s-au înscris 12 elevi pentru probele examenului de bacalaureat francofon. 10 dintre ei au reușit să promoveze aceste probe și au obținut diploma de bacalaureat francofon pe care este menționat "secție bilingvă francofonă".

Pentru obținerea mențiunii speciale pe diploma de bacalaureat, elevul trebuie să se înscrive, să se prezinte și să promoveze examenele la trei probe specifice: proba de

evaluare în cadrul modulului interdisciplinar, proba specifică de limbă franceză și proba specifică de DNL (disciplina non lingvistică).

Conform procedeului, elevii care doresc să susțină bacalaureatul francofon își aleg în clasa a XI-a o temă de cercetare în vederea elaborării și susținerii unui proiect interdisciplinar sau pluridisciplinar, redactat, prezentat și susținut integral în limba franceză. Ei lucrează organizat în grupe de 4-5, pe tot parcursul anului școlar, făcând muncă de cercetare, aplicând tehnici de redactare de text,

realizând diverse produse (prezentări Power Point, microfilme, spoturi publicitare, albume foto, bloguri, broșuri etc.). "Puteți înainte de finele clasei a XI-a, mai exact în luna mai, ei susțin astăzi o probă anticipată, care are trei elemente de evaluat: prezentarea produsului final al proiectului, experiența și contribuția personală la realizarea acestuia și un dialog cu membrii comisiei de evaluare. Elevii declarați admiși la această probă participă la sfârșitul clasei a XII-a la bacalaureatul francofon, care constă în susținerea unui examen scris la disciplina non-lingvistică pentru care au optat.

Evaluarea modulului interdisciplinar este considerată ca fiind proba anticipată a bacalaureatului.

Nota minimă pentru promovarea probei anticipate este 5 (cinci).

Elevii care nu promovează proba anticipată nu se mai pot înscrive și participa la celelalte probe specifice ale bacalaureatului francofon, în vederea obținerii mențiunii "secție bilingvă francofonă" pe diploma de bacalaureat care le va permite înscrierea la orice universitate din Franța fără să mai susțină vreo probă de limba franceză.

Nivelul de competență lingvistică în limba franceză minim acceptată pentru obținerea mențiunii speciale "secție bilingvă francofonă" pe diploma de bacalaureat este B2.

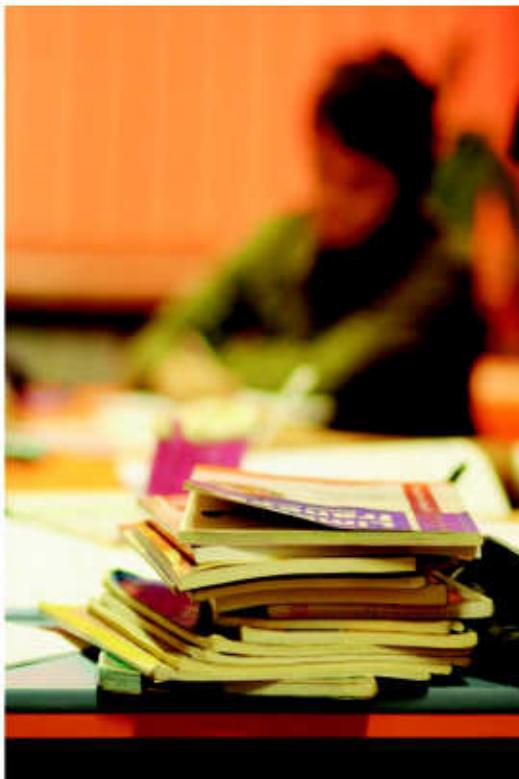
Obținerea de către un elev, pe timpul studiilor liceale, a unei certificări DELF nivel B2 sau superior, permite recunoașterea și echivalarea rezultatelor de la examenul DELF cu proba specifică de limbă franceză.

Disciplina non lingvistică, studiată de către elevi în clasele a XI-a și a XII-a, va fi prezentată la bacalaureat, ca disciplină la proba specifică de DNL.

O altă toamnă, alte începuturi...

Ca actual student, îmi aduc deseori aminte de anii de liceu, ani care deși la început păreau destul de confuz și fără prea multe perspective, au ajuns să devină poate cei mai vivace ani de până acum. Și într-un mod jovial, în cei patru ani de liceu, cu întreaga mea clasă și domnul diriginte, am simțit și am ajuns să cunosc pentru prima oară, adevăratale bucurii ale vieții de elev.

Deseori îmi aduc aminte confuz de prima zi de liceu... atunci, în primul septembrie, o ora 9:00 ce aducea ploaia la brațul ei și sala festivă ticsită de diferite figuri: câteva fețe mohorâte în stânga, altele care emanau exaltare în dreapta, o mână de chipuri familiare și un val de necunoscuți. Așteptam cu nerăbdare să aflu cine va fi noua mea dirigintă, noii mei colegi. Cu surprindere și o oarecare reținere, am păsit în clasa unde cei 30 de viitori liceeni începeau să lege prietenii și în fața căror stătea un domn diriginte. Despre primul an de liceu și despre toate lucrurile care au stat la baza cunoștiințelor noastre, a viitorilor absolvenți, nu pot spune multe. Clasa a IX-a a se poate rezuma pot rezuma la câteva zâmbete fugare, priviri întrebatoare, o oarecare teamă de necunoscut și de a te face cunoscut și o dorință arzătoare de a explora nou. Iar acel nou, l-am găsit în fiecare sepembrie, altfel... Începutul clasei a X-a s-a deschis cu noi figuri, atât în ceea ce privește colectivul clasei cât și cel al profesorilor. Odată cu aceste noi figuri, noi oportunități și posibilități de afirmare s-au ivit la orizont. Clasa a X-a a fost anul proiectelor internaționale, realizate de catedra de limbi străine, proiecte care, prin tematica lor, au dat contur unei oarecare dorințe de afirmare. Astfel că, prin participarea în acestea, nu numai că abilitățile lingvistice și cele de comunicare au început, încetul cu încetul să se dezvolte, cât și neștiute cai au început să iasă la iveală, de unde au apărut și viitoarele dorințe legate de studiile viitoare. Clasa a

X-a, a mai însemnat anul "Eminesciana", anul în care am devenit redactor șef al revistei, anul în care am început să văd cu alți ochi experiența de până acum.

Cel de-al treilea septembrie a venit cu schimbari majore în ceea ce privește marea majoritatea a colectivului de profesori, schimbari care la randul lor au adus noi oportunități. Organizarea Balului Bobocilor din anul 2010 a fost de departe cea mai mare și cea mai de succes realizare a întregii mele clase, împreună cu ceilalți colegi ai noștri. A fost experiența cea mai frumoasă din toți cei patru ani, experiență care ne-a adus pe toți împreună, cunoscând fel și fel de tipuri de personalități diferite, oameni deosebiți și prieteni pe măsură. Totodată, a fost perioada când visele pentru viitor au început să prindă contur și mulți dintre noi, cu ajutor din partea profesorilor și a domnului diriginte, am început să așezăm o piatră de temelie pentru deciziile referitoare la studiile ce vor urma.

Ultima, dar nu cea din urmă zi de septembrie, învăluită în misterul a ceea ce va urma să fie ultimul an de liceu, a venit mai repede decât oricine se aștepta. Totul s-a concretizat într-o perioadă cu

multe suși și coborâșuri pentru unii dintre noi, dar în final, fiecare am reușit să ne adunăm și să ne concentrăm pe ceea ce mulți numesc "Examenul maturității". Acesta, deși mult prea controversat, s-a dovedit a fi chiar mai ușor decât pare și în final, fiecare dintre noi a privit fericit spre un orizont plin de împliniri.

Așa ca iată-mă acum aici, deosebit, în nordica Danemarcă, de unde vă trimit acest articol și unde am decis să continu drumul meu în viață. Totuși, chiar și de la 2000 de km depărtare, încă îmi reamintesc cu zâmbetul pe buze, fiecare zi petrecută în Colegiul Național "Mihai Eminescu" și vă scriu cu drag, amintindu-vă să urmați mereu visele în care credeți, căci doar așa veți reuși să succedeți.

Cristian GOGA

Rolul tineretului în promovarea valorilor creștine

Mântuitorul, în Sfânta Evanghelie ne spune atât de frumos: „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, aşa încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri”. (Mt.5,16) Astfel, cea mai concretă formă de promovare a valorilor creștine este dovedirea credinței: prin lucrarea faptelor creștinești.

Sfinții Părinți ne învăță că mai recomandată este fapta decât vorba, deoarece această, pe lângă că nu are aproape nici o valoare, chiar poate și sminti. Iar, despre cel prin care vine smintea, Mântuitorul spune că ar fi mai bine să-și lege o piatră de gât și să se arunce în mare. Deci: tacă tu să vorbească faptele tale.

În zilele noastre foarte mulți se feresc să se arate pe sine creștini din cauza rușinii, punându-și des întrebarea: Ce rost mai are a promova valorile creștine astăzi? Trebuie să fim conștienți de faptul că a avea un comportament exemplar, respectând poruncile lui Dumnezeu în orice timp și

Părtași suntem multor iubiri
Una singură e implinire
Celealte numai presimțiri
Până dăm în inimă de Mire.

Împodobbit cu-nfățișarea Lui
Dinspre înviere răsăriindă
Pe cât în lacrimile orișicui
Voi râvni iubirea să-și aprindă.

Ce există să iubesc nespus
Oceanul stingerii de sine
Să rodească-n cele care nu-s
Răsăritul ce le aparține.

(Ioan Alexandru, Iubirea)

situatie, înseamnă a fi un promotor al valorilor creștine.

Toți se numesc creștini. Toți au auzit de valori creștine, dar foarte

puțini sunt cei care vor să le și urmeze. Să ne uităm la creștinii care ucid, înjură de cele mai sfinte lucruri, care comercializează droguri, material pornografice, arme. Să-i întoarcem pe aceștia, pe calea cea mai bună, învățându-i în ce constau cu adevărat valorile religioase și ajutându-i să le practice. Scopul acestora urmărește atingerea desăvârșirii: „Fiți dar voi desăvârșiți precum Tatăl vostru Cel

ceresc, desăvârșit este”. (Mt.5,48) Dar Dumnezeu, în bunătatea Sa, îi intinde omului o mână de ajutor, prin virtuțile: credință, nădejde și dragoste, adevăratele daruri și valorile creștine.

Din păcate societatea în care trăim este lovită de false valori, ca desfrânarea, drogurile, alcoolul. În această junglă în care adevăratele valori sunt considerate depășite, sunt prezente forme de natură rezănată, neconveniente persoana: corupția, minciuna, înselătoarea. Însă, în această societate, tinerii sunt baza, având rolul cel mai important, energia și timpul necesar. Ei au mare responsabilitate de a promova pe cele creștine, singurele care îmbogățesc spiritual. Este foarte important ca societatea să fie plină de tineri care trăiesc conform perceptelor morale cerute de Mântuitorul, căci numai astfel de societate are șanse de a supraviețui și prin această trăire vor înțelege în ce constă cu adevărat bucuria de a fi creștin.

Alexandra TURA, XI B
prof. Laura TIRA

POESIS

Un sfat de urmat

De când cuvântul și gândul au luat început tot după alții succedem...
 Ce se zice că există e ușor de crezut,
 pe când ceea ce este nu credem.
 Cuvânt de folos, cuvânt de prisos
 cu lumea-i intercalat,
 Astăzi corect, mâine pe dos,
 ce-am auzit, am notat.
 Nu-i oare absurd să urmezi un alt om?
 și mai vorbeam de egalitate...
 Cel ce-i sărac poate fi domn,
 însă și invers se poate?
 În timp ce venerăm ce scrie prin cărți
 ne plângem din lipsă de bine.
 Aruncăm credința dintr-o parte în părți,
 pe când nu credem în sine.
 Termină să iei ca și punct de-nceput
 o minte opacă, îngustă.
 Tu ai mai mult decât ea a avut,
 tu pregătește- tu gustă!...

Va trece

Precum un vânt mort cutremură spicul,
 Astfel din nimic se naște nimicul.
 Culoarea din aer, culoarea din apă,
 Toate vor merge cu timpul în groapă.

Rămâi cu ochi mari după tot ce s-a dus,
 Dar vezi acel soare ce răsare-n apus
 Și stai neclintit... atunci numai picul
 Precum un vânt mort cutremură spicul.

Dacă alegi tot din viață ce-i rece, uscat,
 În seceta morții rămâi înfășat.
 La anii tăi firavi arăți ca bunicul...
 Astfel din nimic se naște nimicul.

De ce ți-ascunzi ochii după sticlele ude
 De parcă un surd se preface c-aude?
 De când te-ai născut tot gaură-ți sapă
 Culoarea din aer, culoarea din apă.

Să nu crezi că cerul aşa ud cum este
 Acum se-ncovoiaie-n curând putrezește.
 Un gând pesimist te apasă, te-nțeapă:
 Totul va trece cu timpul în groapă.

Victoria MORARI - XI D

desen - Daiana CATONA, IX B

S-a răsturnat clepsidra

În sfârșit mă strânge timpul cu ușa
 Mă amenință cu asta de ani de zile
 Si niciodată nu s-a ținut de cuvânt.
 Timpul e un mafiot cu palton de gangster
 Care ne mitraliază când ne e lumea mai dragă.
 Fiecare om are prețul lui
 Fiecare om are timpul lui.
 Cred că o putem rezolva cumva,
 Dumneata închizi un ochi sau doi
 Și noi ne facem că nu s-a întâmplat nimic,
 Absolut nimic, zilele astea. Mai departe nu mai spun nimic
 Mi-e frică să nu fie ascultată conversația noastră.

Alături de mine

Doar tu
 Esti alături de mine
 Atunci când imi este greu
 Doar tu
 Taci și mă asculți
 Atunci când ce am în sufltet
 Știu doar eu și Dumnezeu
 Doar tu
 Mă faci să zâmbesc
 Când sunt extrem de supărată
 Doar tu
 Mă faci să cred
 Că totul va fi bine odată
 Doar tu
 Îmi colorezi zilele
 Cu culorile fericirii
 Doar tu
 Îmi amintești
 De puterea iubirii
 Si dacă aş mai continua
 Ar fi o mie de motive
 Pentru care te-aș admira

Alt final

În zadar mintea încearcă

Migăoasa cale

De a te cunoaște în întregime.

Te plimbi mereu prin fața mea

Mâna se tot întinde a te cuprinde

Dar golul e cel ce-mi umple pumnii.

Acum în prag de drum

Încerc să-mi limpezesc tăcerea

Însă privirea ta mă răneste.

Mă tem de tine

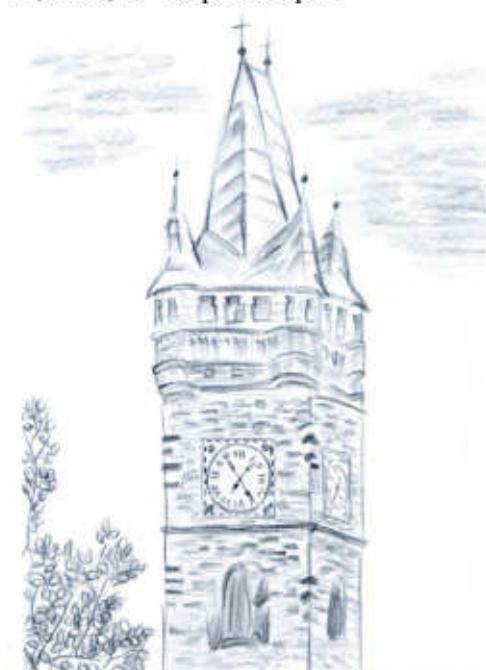
De mine, de noi

Și este firesc.

Oricum clipele vin și

Întotdeauna au prostul obicei de a pleca.

Tu, oare, le vei putea opri?

Desen realizat de Ema SAVA, IX B

Nu-mi ajunge

Îmi joci părul printe umbre

Te-aud din a mea prăpastie

Dar dragostea nu-mi pătrunde prin vene

Se lovește de piele și rațiune..

Poate-am atins nirvana

Îmi las pielea să cadă pe podea

Și dăruiesc floarea de nu-mă-uita

Ochilor tăi gri

Dar ei se pierd în surdină..

Poate-am ajuns în infern

Ți se oglindește sufletul pe buze

Dar nu aud decât

Bejul pesimism și albul de mătase

Din podeaua de marmură..

Poate-mi pierd gândul

Am înnotat la suprafață

Prin întuneric de veac

Dar odată cu soarele de dimineață

Îmi placi din nou..

Poate-mi pierd umanul

Dar faptul că de fapt ne iubim

Ne face să ne-mpletecim la vorbă..

Poate mă risipesc prin cuvinte

Stiați că... ?

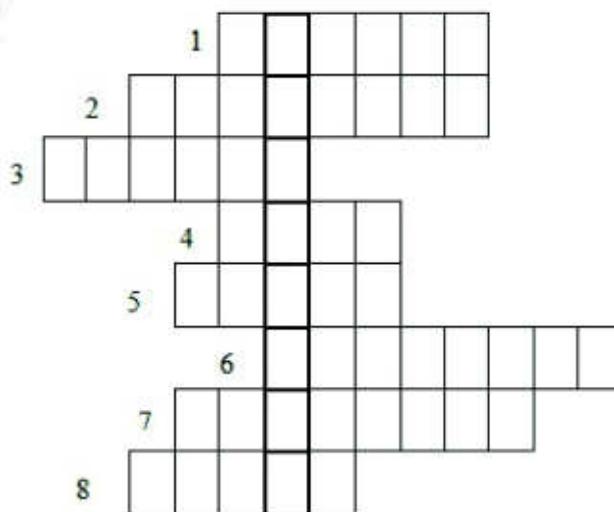
- **"Acoperișul lumii"** – este o denumire atribuită, în general, Tibetului. Același nume corespunde și munților Pamir (pay-I-mehr), care se traduce din persană tot prin „acoperisul lumii”.
- **Amazonul** are cel mai mare debit (212 377 m³/s), cel mai întins bazin hidrografic (7 050 000 km²) și cel mai întins estuar dintre toate fluviile.
- **Balena albastră** (Balaenoptera musculus) este cel mai mare mamifer acvatic, putând atinge 178 tone și 31 m lungime.
- **China** este (în momentul de față) cel mai mare producător de jucării din lume.
- **Krakatoa** este o insulă din arhipelagul indonezian, unde erupția violentă a vulcanului (la 26 august 1883) a aruncat în aer aproape toată

insula. A fost dezastrul căruia i-au platit tribut peste 40000 de oameni.

- **Lacul Roșu** este un lac de baraj natural, a cărui nume vine de la aluviumile roșcate care sunt transportate de affluentul Pârâul Roșu.
- **Leptotyphlops cariae** este denumirea latină a celui mai mic șarpe din lume, descoperit în Insula Barbados, din Marea Caraibelor. Are 10 cm lungime și este subțire cât mina unui creion. Nu este veninos și se hrănește cu insecte.
- **Orion**, în mitologia greacă, este numele unui vânător gigant, îndragostit de zeita Artemis. Acesta îl ucide și-l transformă în constelație. Din punct de vedere astronomic, *Orion* este o constelație situată deasupra ecuatorului.
- **Timișoara** este primul oraș european cu străzile iluminate electric. La 12 noiembrie 1884 au fost puse în funcțiune 731 de lămpi de iluminat electric pe străzile Timișoarei (pe o lungime de 59 km). Lămpile incandescente erau cu filamentul de cărbune.

Personaje mitologice clene

Răspunzând corect la întrebările rebusului veți descoperi numele zeului mărilor din mitologia greacă

8. Zeița înțelepciunii, războiului și meșteșugurilor.

1. Zeul muzicii, profetiilor și al săgeților, luminii și adevărului;
2. Zeița iubirii și frumuseții;
3. Zeul timpului etern;
4. Zeița căsătoriei (soția lui Zeus);
5. Erou homeric, participant la războiul troian;
6. Zeul vinului;
7. Titanul care a adus foc muritorilor;

Semnificația culorilor în alte culturi

V-ați gândit vreodată că modul în care vedem lumea prin lentile de diferite culori, este determinat de mediul în care trăim? Dacă doriți să știți semnificația culorilor în alte regiuni, iată propunerile:

Roșul simbolizează norocul în China, puritatea în Italia, în Rusia este asociată cu regimul comunist, iar în toate țările occidentale este culoarea dragostei, a pasiunii și a Sărbătorii Crăciunului.

Galbenul este culoarea doliului în Egipt și a curajului în Japonia.

Verdele îi duce pe occidentali cu gândul la primăvară, iar pe chinezi îi determină să se gândească la un lucru mai puțin plăcut: adulterul. Se spune, că, dacă un bărbat poartă o pălărie verde, este înșelat de soția sa.

Portocaliu este emblema protestanților în Irlanda și a creativității sau a toamnei, în celelalte țări ale Europei.

Albastrul exprimă spiritualitatea în Iran, însă în SUA, dacă susții ca albastrul este culoarea preferată, s-ar putea să fii sfătuit să mergi la psiholog, deoarece, pentru americani, albastul resprezintă tristețea, depresia.

Albul reprezintă moartea în Japonia, iar în România este culoarea predilectă pentru rochiile de mireasă, sugerând pacea și puritatea.

Negrul este culoarea durerii și este asociată cu personajele negative în țările occidentale, pe când în China, reprezintă culoarea pe care o poartă copiii de sex masculin. Interpretările pot varia. **Roșul**, de pildă, poate obține felurite semnificații, în funcție de diferențele arii culturale, dar întotdeauna și pretutindeni, culorile sunt suportul gândirii simbolice.

Cele șapte culori ale curcubeului (dintre care ochiul poate distinge 700 de nuanțe) au drept corespondent cele șapte note muzicale, cele șapte ceruri, cele șapte planete, cele șapte zile ale săptămânii. Unele culori simbolizează elemente precum *focul*: roșul și portocaliu, *aerul*: galben și alb, *apa*: verdele, *pământul*: negrul și cafeniu. Negrul simbolizează *timpul* - albul, *atemporalul*. Animalele cu blană neagră sunt considerate nefaste. Un câine negru aduce moarte într-o familie.

Găinile negre sunt folosite în vrăjitorie. **Negrul** este folosit ca deochi împotriva deochiului, ca mijloc de influențare a timpului, conform principiului magiei homeopatice.

Dimpotrivă, **albul**, care este lumină și strălucire, este de bun augur. O virtute magică îi este acordată laptelui, în parte datorită culorii sale. În orașul Fez din Maroc, la masa de logodnă, li se oferă invitaților lapte pentru a le face viață albă (metaoric vorbind). La români, la nunțile de la țară, mireasa este stropită cu lapte. Făina, lâna, ouăle albe sunt și ele semne bune. La fel și albul argintului. Când o persoană este bolnavă și i se citește un descântec sau o vrajă, ea trebuie să-i dea medicului sau scribului ceva alb.

Verdele este de bun augur, fiind simbolul vegetației. A oferi cuiva ceva verde, mai ales dimineața, se consideră că îi va purta noroc. Pentru romi, verdele și roșul simbolizează harul divin, care aduce sufletului mesajul speranței. **Roșul** provine din soare și este ca atare cea mai bună dintre culori.

Visele colorate sunt expresii semnificative ale inconștientului. Ele reprezintă anumite stări sufletești ale celui care visează și exprimă diversele tendințe ale pulsăriilor psihice. În concepția analitică, culorile exprimă principalele funcții psihice ale omului: idei, sentimente, senzații...

Ligia ARDELEAN, X H
Alexandra TALOȘ, X H

Desene realizate de Alexandra MĂRCUȘ IXA și
Diana GRIGOR X C

Pagină coordonată de prof. Cristina RETTEGI

Pagini pentru francofoni

AMOUR SANS ÂGE

L'amour, quel mot étrange ! Je me demande souvent comment est l'amour réel, le vrai amour. Certains disent qu'alors que l'on aime on sent de petits papillons dans l'estomac, d'autres disent que c'est comme si on flottait sur un nuage et d'autres disent qu'au moment où on est réellement amoureux, on est le prisonnier éternel des larmes. On sait, pourtant, que chaque personne a sa propre façon d'aimer et quand on est amoureux, on se manifeste dans un mode unique.

Moi je comparerais l'amour avec la jeunesse parce que celui-ci implique un vol continu à travers un rêve, un monde iréel, une ivresse qui te provoque à ne plus voir les choses comme elles sont en réalité, un feu très puissant qui te blesse avec sa chaleur, la métamorphose du monde où règnent maintenant l'imprécision et le désordre. D'autre part, selon moi, l'amour ressemble à la jeunesse parce qu'il est éternel. Tout comme chaque personne garde son âme jeune et un esprit parsemé avec de la jeunesse, malgré l'âge de la même manière l'amour reste toujours amour, il ne se transforme pas mais il se manifeste différemment, en fonction de l'âge des amoureux. C'est étonnant comme ces deux états puissent franchir la frontière du prévisible et du réel, étant à même d'être toujours eux-mêmes, toujours d'autres...

Aimer c'est être jeune et être jeune c'est aimer. À mon avis, vraiment vieux ne sont pas ceux avec les cheveux blancs mais ceux qui ont le cœur blanc tout comme la nature jeune n'est pas celle avec des fleurs, des arbres et des collines colorées mais celle qui est pleine d'amour pour les gens, devenant de plus en plus belle au fur et à mesure qu'elle aime plusieurs gens. Donc, nous pouvons être toujours jeunes et toujours amoureux ! L'important est de vouloir.

L'amour, le plus bizarre des sentiments, naît et meurt, c'est inexplicable par des mots, de la sensibilité et des regards et ce ne sont que l'âme et la nature qui peuvent comprendre et expliquer ses oscillations.

En ce qui concerne la couleur de l'amour on pourrait dire qu'il est rouge, ses yeux rusés et brillants, noirs et profonds émanent une magie qui te fait oublier

de toi-même, ses longs cheveux sont roux et bouclés et il a une voix tendre et séduisante. Si on pense à sa forme, certains diraient qu'il est en forme de cœur, d'autres qu'il est comme un nuage et d'autres le compareront avec une flèche. Mais n'importe qu'elle serait sa forme, nous savons tous qu'il habite quelque part, très bien caché et d'où il nous rend visite à l'improviste, d'habitude alors quand dans notre vie c'est le plus grand désordre.

Cet amour a quelques amis-apprentis : le premier est Cupidon, le seul dieu enfant qui « empoisonne » avec de l'amour les gens, à l'aide de ses flèches ensorcelées avec de l'amour.

Un autre ami est la Lune, celle qui rend plus romantique et plus féerique chaque rendez-vous des amoureux. Un autre ami est la Poésie, celle qui au fil des années a aidé les gens à exprimer leurs sentiments d'amour très profondément et avec beaucoup de passion. Un autre ami est la Musique qui adoucit les moments très émouvants, par exemple le premier

rendez-vous...

L'amour et ses amis, sont partout, on peut tomber amoureux n'importe où et n'importe quand, même quand on a l'impression que tout va de travers dans la vie.

L'amour a également des parents, des frères et des soeurs. La mère de l'amour s'appelle Amitié et son père est le Respect. L'amour a quatre soeurs et un frère très bons: l'Innocence, le Romantisme, La Passion, la Tendresse, la Confiance et l'Égalité. Tout le monde fait premièrement connaissance avec les frères de l'amour et finalement avec ses parents. L'Innocence correspond à l'enfance, l'amour de l'enfant pour sa famille et ses jouets. On connaît Le Romantisme quand on est adolescent, quand on découvre l'attraction pour l'autre sexe et l'amour est très fort mais éphémère à la fois. La Passion est présente dans notre vie quand nous avons vingt ans et tout prend ampleur, nous sommes comme les papillons, libres et maîtres de l'Univers, aimant passionnément. La Tendresse s'installe généralement entre les couples de trente-quarante-cinq ans quand on est équilibré, satisfait, content de soi-même et par conséquent on peut avoir des sentiments stables et constants.

La Confiance est dans notre vie quand nous avons quarante-quarante-cinq ans et nous nous connaissons nous-mêmes et notre conjoint. À cet âge l'amour est tranquille et fondé sur la confiance qui existe entre les deux partenaires. L'Égalité apparaît à cinquante ans, âge quand on n'est ni jeune, ni vieux et l'amour occupe une place spéciale dans notre âme, une place maintenant mieux définie. Enfin, une fois dépassés tous ces obstacles de la vie, on arrive à la maturité sentimentale quand notre amour est très profond et il se transforme dans une amitié éternelle basée sur le respect, l'harmonie et la bonne entente.

Selon moi, on ne peut jamais être complètement heureux parce que, quand nous sommes jeunes avec un esprit et un corps sains nous ne sommes pas capables de ressentir cet amour si fort comme celui de la maturité quand notre corps est affaibli et nous ne sommes plus en forme

Voilà pourquoi, je pense que l'amour ne signifie pas obligatoirement du bonheur, par contre l'amour rime avec la douleur car il implique des sacrifices pour pouvoir arriver à aimer harmonieusement.

L'amour a aussi deux demi-frères : les Larmes et le Soupir. Ils surgissent souvent dans la vie des gens, indifféremment de l'âge. Mais aimer ne veut pas dire savoir caresser quand règne le calme et l'harmonie, aimer c'est savoir dépasser les disputes et savoir lutter pour garder les caresses et l'harmonie au temps de « guerre ». Aimer vraiment c'est lutter contre tout le monde au nom de l'amour et pour conserver l'amour !

Desen realizat de Hadasa ALMĂŞAN, XI B

Dans la vie, chacun d'entre nous peut faire son choix : ne jamais souffrir mais ne pas aimer ou souffrir toute la vie et ne mourir jamais. De toute manière, nous ne serons jamais heureux, seulement aimés !

LAZĂR Andreea-Laura, XI D

SOUVENIRS...

J'étais avec mes amis...
Je dessinais avec le doigt, sur la table mouillée, une ancre.
en écoutant par la fenêtre ouverte,
l'orage qui s'est déchaîné dehors...
milles souvenirs m'envahissaient :
un voyage, une mer tourmentée,
et nous, tout seuls au milieu des eaux
tourbillonantes
munis seulement d'une vieille ancre rouillée.
Une ancre que nous avons jetée dans l'eau
pleins d'espoirs...
Un son retentissant, un tonner !
Nous avons sursauté nous réveillant du cauchemar
des souvenirs...
qui nous envahissaient chaque fois quand l'orage
éclatait.
Nous avons regardé la table mouillée devenue un
tableau,
Le tableau de notre expérience vécue une fois
sur une mer tourmentée...

HOZAN Monica, XII C

FAIRE DODO DANS LA RÉGION "MISOLSI"

Un garçon
Qui ne sait pas son nom
Comment il s'appelle et
Répondre à cette question
Parce qu'il ne sait pas prononcer.
Il ne connaît pas les mots,
Il sait parler seulement en notes musicales.
Il est très bizarre.
Un étrange qui vient de loin,
Un étrange qui chante toujours
Des musiques tristes sans paroles...
Il compose ses mélodies avec un calme inhabituel
et
Il chante, il chante jour après jour.
Il rêve, il chante...quel garçon !
Un bizarre en notes musicales...

LAZĂR Andreea Laura, XI D

Pages de journal...

Mardi, le 21 mars 2010

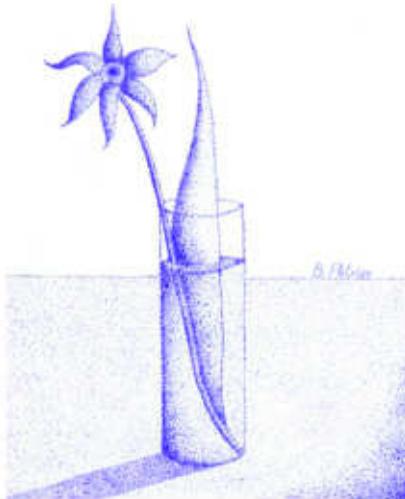
Je flottais... C'est vrai, je flottais !... Mais je suis tombée. J'entends mon cœur battre et j'ai mal à la tête ou... Ah, je rêvais ! Est-ce matin ? Ici il n'y a pas fait de soleil depuis quelque temps et aujourd'hui, paraît-il, c'est pareil. Je veux que rien ne change. J'ai commencé à aimer la pluie ou, au moins, je m'y suis habituée. Je me suis habituée à me réveiller chaque matin et voir comme tout autour de moi souffre. Autrefois je n'aimais pas du tout le mauvais temps, mais maintenant je me sens mieux si je vois d'autres larmes.

Je veux ouvrir la fenêtre mais je change d'avis. Je prends mon peignoir et je vais dans la salle de bain. Il fait froid. J'ai des problèmes avec le chauffage, comme d'habitude, mais à présent ça m'est égal. Pour moi, c'est devenu un jeu de regarder mon visage à travers les vapeurs de mon haleine. Cela me fait me sentir spéciale. Je pense que ça m'aide à croire que je suis encore bonne à quelque chose. J'espère pouvoir distinguer ma figure dans le miroir, mais je n'observe qu'à peine, une image pâle, résignée.

Bizarre... Il paraît qu'il fallait être moi. Je ne savais pas que les morts se reflétaient dans le miroir, mais il est possible, ou au moins, c'est ce que je vois.

J'avais oublié que je pouvais regarder des choses et j'avais oublié de regarder d'autres personnes. Après une si longue période mes yeux découvrent à nouveau leur mission mais ils ne me reconnaissent pas. Mais, si c'est moi celle qui ne les reconnaît pas ? Le problème est que nous ne nous entendons pas depuis quelques jours. Ils savent que je ne veux pas qu'ils trempent mon visage mais ils n'ont pas obéi... m'obéissent-ils maintenant ?

Je lave mon visage avec de l'eau froide. Je veux me réveiller. Je sens que j'ai dormi trop longtemps. Je cherche mon regard. Je me retrouve. Je te retrouve. Où étais-tu ? Pourquoi as-tu permis que je devienne comme ça ? Tu étais forte, à ce que l'on disait. Même si tu ne veux pas me le montrer, je ressens pourtant dans ton sourire une trace de reproche. Pardonne-moi ! Je ne suis pas comme toi. J'ai toujours été plus faible. Je sais, j'ai eu tort ! J'ai eu confiance dans tout le monde et on m'a déçue mais à partir d'aujourd'hui... À partir d'aujourd'hui je crois en toi ! Ah ! Je rêvais ! c'est matin ? Je me lève, je tire les rideaux et j'ouvre la

fenêtre. Des rayons de soleil m'inondent. C'est bizarre, il pleut encore. Peu importe. J'ouvre la porte et je sors. Intéressant ! Je ne savais pas que j'aimais tant me promener sous la pluie. C'est si merveilleux de sentir les gouttes de pluie te couvrir lentement, lentement..., sentir leur cadence, sentir qu'ils font partie de toi, sentir qu'ils envahissent tout ton être, prêts à chasser ta propre personne... et ils sourient, vraiment, ils sourient et ils te racontent leur voyage fatiguant. Je crois que c'est difficile de tomber des yeux du Dieu, n'est-ce pas ? Mais toi, aimes-tu te promener sous la pluie ? Ha ! Ha ! Tu ne peux pas ! Tu n'es qu'un bout de papier.

Mercredi, le 22 mars 2010

Je me suis réveillée d'une profonde convalescence, mon cœur a commencé à battre la chamade, j'ai entendu à nouveau le gazouillement des oiseaux, les rayons du soleil ont caressé mon visage et un sourire, le premier sourire après une très difficile période, s'est contourné sur mon visage.

Jeudi, le 23 mars 2010

Cher journal,

Aujourd'hui j'ai eu une journée très ennuyeuse. À nouveau le même tic tac des secondes qui ne passaient plus... et la classe de physique, la même vieille terreur : des explications inutiles et des notes sur un tableau trop noir, trop sali par la poussière de craie et prêt à enchaîner ton cerveau et à effacer tes souvenirs les plus beaux ou tes croyances les plus douces. Je n'aime pas la physique. Elle ne m'attire pas du tout. Les sciences exactes ne me disent rien, bien au contraire, elles me rendent tristes. Ce fou désir de tout expliquer logiquement, de déchiffrer chaque mystère, me fait du mal. Une fois qu'on montre dans le moindre détail comment se produit un certain phénomène, sa beauté disparaît, n'est-ce pas ? La science veut nous transformer dans des machines, elle veut que nous oubliions un côté très important de notre être : celui de sentir. Je suis curieuse comment se sentaient les grands physiciens lorsqu'ils découvraient quelque chose de nouveau. N'étaient-ils pas déçus ? Je me

rappelle encore
c o m m e j ' a i
souffert quand
j'avais découvert
c o m m e n t s e
formait l'éclair.
C'était comme si
la nature avait
p e r d u s a
splendeur.

Nous restons éblouis par la beauté avec laquelle nous surprend toujours la nature. Ensuite, naît en nous le désir de maîtriser or pour maîtriser, il faut connaître et comme ça, les hommes de science sont parvenus à transformer même le plus noble des sentiments, l'amour, dans un sujet de recherche dans un laboratoire. Paradoxalement, à l'école nous apprenons beaucoup de choses mais parfois nous ne

Desen realizat de Diana POP, XC

pouvons pas les transposer dans la vie réelle parce que nous les percevons comme n'étant que des formules. J'ai appris à la physique sur la réfraction de la lumière, maintes fois, mais à peine maintenant j'ai réussi à l'expliquer à ma manière. « La réfraction est la déviation des rayons lumineux passant obliquement d'un milieu transparent dans un autre ». La lumière passe avec des vitesses différentes dans des milieux différents et par conséquent elle doit changer sa vitesse au passage d'un milieu dans l'autre. C'est ce que nous enseigne la physique. Mais moi, je dirais que nous aussi nous nous réfractons. J'ai un âge auquel on n'a pas trop d'expérience de vie mais j'ai découvert que chacun d'entre nous était une lumière qui se réfracte toujours. Le milieu transparent est la vie et elle, à son tour, est formée d'autres milieux transparents, roses ou noirs ou un mélange entre les deux. C'est un milieu transparent parce que personne ne peut voir ce que se trouve dans l'âme d'une personne. Pourquoi sommes-nous « la lumière » ? Parce que, par notre singularité, nous déterminons au moins une seule autre personne qu'elle nous considère une lumière indispensable.

Comment se passe ce phénomène de réfraction ? N'as-tu pas souffert ? Combien de fois dans la vie on est obligé de changer de direction, de changer les options, les rêves, la pensée !...Mais cette réfraction n'arrive pas seulement quand on souffre, quand on doit changer la perception sur les choses mais également quand on passe d'une étape-milieu transparent de la vie-dans une autre. On ne change pas quand de l'enfant on devient adolescent, ou d'un adolescent on devient adulte ? Je crois pourtant que dans chacun d'entre nous il y a un enfant, un adolescent, un adulte...nous nous réfractons mais pas complètement. Probablement que la lumière, elle non plus ne se réfracte pas complètement. Change-t-elle sa composition ? Changeons-nous notre sève ? Pas du tout. La lumière est réfractée, elle est obligée de le faire pour accomplir son but. L'homme lui-aussi. Dans chacun

d'entre nous il y a une âme plus ou moins réfractée mais le contenu essentiel ne changera jamais. J'ai mis du temps à arriver à cette conclusion et je me demande pourquoi nous n'apprenons pas à l'école de telles choses essentielles. Probablement que l'école n'est qu'un prétexte pour que les jeunes apprennent à lutter et à s'affirmer contre les choses que les autres veulent leur inoculer.

Mardi, le 28 avril 2010

Cher journal,

Je veux te confier un secret. J'aime. Dans mon cœur c'est une explosion de sensations, qui m'envahissent petit à petit. Je ne sais pas quand et comment ça m'est arrivé exactement. Tout simplement j'ai réalisé que rien de tout ce que j'avais avant n'était pas assez sans lui. L'embrasement...l'un des plus merveilleux moments de ma vie...je sentais les fourmillements se répandre rapidement dans tout mon corps, conduits par le sang que mon cœur faisait circuler plus vite que jamais. C'était une alarme, donnée trop tard cependant. La dépendance était déjà née.

Petit à petit, je suis devenue heureuse parce qu'il était heureux et j'aimais de plus en plus me cacher dans ses bras forts. Maintenant ? Maintenant c'est plus différent encore: je vis pour lui, je vis à l'aide de lui. Il est une partie de moi, ou pour mieux dire, il est « moi » sous une autre forme, une meilleure.

C'est si étrange et si beau à la fois ! Mais il est difficile de te sentir si attachée d'une personne. J'espère quand même qu'il ne va pas me décevoir. Non ! Moi je ne me déçois jamais, n'est-ce pas ? C'est une promesse que je me suis faite.

Il est si beau d'aimer et absolument merveilleux que nous nous aimions !

Vendredi, le 3 mai 2010

Aujourd'hui tout a été étrange. J'ai peur. J'ai peur de ne pas perdre tout ce que j'ai réalisé. J'ai peur de ne plus espérer, de ne plus croire dans mes rêves. J'ai peur de ne pas changer. J'ai peur de moi-même, j'ai peur de toi, de nous, j'ai peur de t'écrire, mon cher journal. J'ai peur que tu ne sois plus qu'un bout de papier et qu'un jour tu ne me trahisses comme les autres. J'ai peur, comprends-tu ? Non, non, ...tu ne comprends pas. Comment comprendre ? Tu n'es qu'un bout de papier. C'est moi, qui te donne de la vie ! Seulement moi. Si je n'existe pas, tes couvertures bleues seraient insignifiantes. Si je n'y avais pas gravé mon nom, toi, tu aurais été... rien. Seulement un rien. Comme moi dans ce grand monde. Je ne peux plus, j'en ai assez ! Je pars ! Je prends mes souvenirs, mes sourires, mes tristesses, mes joies et je m'en vais. Où ? Où m'emporteront mes sens ?

Sorina TARBA, XII C

Prof. Maria CIUMĂU

Pagini pentru italiani

UNA RICETTA AL GIORNO Presentata da prof.essa Liliana FEDER

Il ragù bolognese

Il **ragù bolognese** è senz'altro tra i 2-3 sughi italiani più conosciuti nel mondo. Peccato che il piatto al quale si accompagna, all'estero, sono gli spaghetti, probabilmente l'unico formato di pasta che i bolognesi si sognerebbero mai di condire con il ragù! Il perché di queste storpiature non è dato di sapere, ma a volte capitano e il caso degli "spaghetti bolognese" è probabilmente il più eclatante.

Desen realizat de Codruța Filip, XC

La fama gastronomica di Bologna risale al medioevo, grazie alle ricche famiglie signorili presso le cui corti lavoravano i cuochi più celebrati del tempo. La tradizione gastronomica bolognese è strettamente legata all'Università: la mescolanza di studenti e professori di nazionalità diverse arricchì la cultura gastronomica, e rese necessaria una buona organizzazione dell'approvvigionamento alimentare.

Il ragù bolognese

Ragù è un termine di origine francese (*ragout*, sostantivo derivato da *ragoûter* - risvegliare l'appetito) utilizzato per indicare una salsa generalmente a base di carne e pomodoro, o un intingolo composto di vari ingredienti. Per estensione il termine è spesso utilizzato come sinonimo di sugo.

L'Accademia Italiana della Cucina e l'associazione Confraternita del Tortellino hanno depositato a partire dagli anni 70 le ricette ufficiali di alcuni piatti tipici presso la Camera di Commercio di Bologna, tra le quali troviamo anche il ragù bolognese.

Tra le particolarità della ricetta del ragù bolognese, la più importante è certamente quella del **taglio di carne** di manzo utilizzato nelle preparazione, la **cartella** (in bolognese), ovvero il **diaframma del bovino**, una carne molto rossa e sugosa, povera di tessuto connettivo gelatinoso ma ricca di sapore, insomma una carne dalle caratteristiche uniche.

Ormai poche famiglie producono il **ragù con la cartella**, preferendo un macinato più magro, per una questione soprattutto di reperibilità (ogni mucca possiede solo qualche kg di cartella).

Anche la **pancetta** ormai è stata sostituita dall'olio extravergine di oliva, e anche il latte non è utilizzato da tutti. Purtroppo l'uso dell'olio non ha aiutato a ridurre le calorie del ragù, anzi le ha aumentate spesso e volentieri. Infatti versare un bicchiere di olio per molti è molto meno rischioso per la salute rispetto ad utilizzare 250 g di pancetta... Peccato che l'olio abbia molte più calorie, che sono quelle che contano nella lotta al sovrappeso.

Infine, viene usato molto più **pomodoro** rispetto alla ricetta originale, mentre una delle peculiarità del ragù bolognese è quella di essere povero di pomodoro e ricco di carne.

Il ragù bolognese è utilizzato per condire qualunque tipo di pasta, sicuramente l'abbinamento più tradizionale è quello con le **tagliatelle all'uovo** o (arricchito con la besciamella) con le **lasagne al forno**.

Desen realizat de : Bianca Cândeа, XC

Ragù bolognese: ricetta tradizionale

Questa è la ricetta presa dal documento depositato alla camera di commercio di Bologna. **Ingredienti per 4 porzioni:**

- cartella di manzo 300 g
- pancetta fresca 150 g
- carota gialla 50 g
- costa di sedano 50 g
- cipolla 50 g
- salsa di pomodoro 5 cucchiai ovvero estratto TRIPLO 20 g
- vino bianco/rosso 1/2 bicchiere
- 200 g di latte intero

Preparazione: si scioglie nel tegame la pancetta tagliata a dadini, e tritata con la mezzaluna. Si aggiungono le verdure ben tritate con la mezzaluna e si fanno appassire dolcemente. Si aggiunge la carne macinata e la si lascia, rimescolando sino a che "sfrigola"; si mette il 1/2 bicchiere di vino e il pomodoro allungato con un poco di brodo, e si lascia sobbollire per circa 2 ore, aggiungendo volta a volta il latte, e aggiustando di sale e pepe nero.

Facoltativa ma consigliabile l'aggiunta a cottura ultimata della panna di affioramento di 1 litro di latte intero.

Calorie per porzione della pasta (100 g) al ragù:
700

Calorie totali del ragù bolognese: 1350 - 350 per porzione

Ragù bolognese: ricetta Sì (variante moderna, meno ipocalorica, dedicata ai V.I.P., le ragazze modelle e per quelli che non si reputano una buona forchetta)

Questa è la ricetta del ragù come lo preparo io. Si tratta di una preparazione che richiede di essere presenti in casa per 6 ore... Dunque una ricetta tipicamente domenicale.

Ingredienti 4 kg scarsi di ragù:

- cartella di manzo 2 kg
- pancetta fresca 500 g
- carota 250 g
- costa di sedano 250 g
- cipolla 250 g
- polpa di pomodoro o pelati 800 g
- una bottiglia (750 ml) di vino rosso poco corposo
- 1 litro di latte parzialmente scremato

Preparazione: tritare le verdure. Sofriggere la pancetta in una casseruola di 24-28 cm, come indicato nel precedente paragrafo. Trasferirne la metà in un'altra casseruola, cuocere in una casseruola la carne e le verdure come indicato precedentemente.

Mettere tutto insieme in una casseruola, aggiungere il vino e farlo evaporare a fuoco alto per circa 15 minuti. Quando non si sente più odore di alcol (è completamente evaporato) aggiungere la polpa di pomodoro, mezzo litro di acqua, salare, portare ad ebollizione e cuocere coperto, a fuoco basso, per 4 ore mescolando di tanto in tanto.

Aggiungere il latte e mescolare bene, riportare ad ebollizione, spegnere, assaggiare e regolare di sale, far raffreddare per un paio d'ore.

Calorie del ragù bolognese Sì: 125 kcal per 100 g

Calorie di 70 g di pasta con 150 g di ragù bolognese Sì: 440

*Materiale concepito da
"Master chef" professoressa Liliana Feder
aiuti cuochi: Classe XII D e E*

LA CERTIFICAZIONE LINGUISTICA ITALIANA: CELI/CILS

1. Che cosa è?

È un attestato formale, con valore internazionale, del livello di conoscenza di una lingua, rilasciato da un ente certificatore riconosciuto.

2. Per chi può essere utile?

La certificazione linguistica è utilizzata da chi necessita di una dichiarazione ufficiale e garantita della sua competenza linguistica in una determinata lingua.

In ambito lavorativo:

- arricchisce il curriculum;
- favorisce l'inserimento nel mondo del lavoro
- è utile alle aziende che, operando all'estero, intendono assumere personale in grado di lavorare utilizzando le lingue straniere

In ambito universitario:

- agevola chi intende proseguire gli studi all'estero; in particolare per l'iscrizione nelle varie università europee è previsto il livello minimo di competenza linguistica **B2**. Il possesso dell'attestato di certificazione linguistica consente di non sostenere la prova di accesso.

3. Che certificazioni ci sono per l'italiano che possono essere svolte in Romania?

- il **CELI** (Certificato di Lingua Italiana), rilasciato dall'Università per Stranieri di Perugia, che prevede 5 livelli;
- il **CILS** (Certificato di Italiano Lingua Straniera), rilasciato dall'Università per Stranieri di Siena, che prevede 6 livelli.

4. Quali sono i livelli di certificazione per l'italiano?

Cils A1 –	CELI 1 -	A1
Cils A2,	CELI 2 –	A2
Cils uno,	CELI 3 -	B1
Cils due,	CELI 4 -	B2
Cils tre,	CELI 5 -	C1
Cils quattro,	CELI 5 -	C2

5. In che cosa consistono gli esami?

Per ottenere il certificato di uno dei cinque o sei livelli, è necessario superare un esame composto da quattro parti, con prove di comprensione di testi scritti, di produzione di testi scritti, di comprensione di testi orali e di produzione orale. Dal livello 3 in poi, c'è in più anche una prova di competenza linguistica.

Gli esami CELI

I livelli CELI sono cinque:

- CELI 1 (durata 2h 30')
- CELI 2 (durata 2h 35')
- CELI 3 (durata 3h 40')
- CELI 4 (durata 4h 45')
- CELI 5 (durata 4h 45')

Gli esami CILS

I livelli CILS sono sei:

- CILS A1 e CILS A2 (durata 1h 40' e 2h)
- CILS UNO – B1 (durata 3h 30')
- CILS DUE – B2 (durata 3h 30')
- CILS TRE – C1 (durata 4h 30')
- CILS QUATTRO – C2 (durata 5h 20')

6. Dove si fa l'esame?

Presso il Centro Culturale Italiano di Cluj Napoca o presso il Centro Culturale di Bucarest.

7. Quando si fa l'esame?

- CILS –il 06 dicembre
- CELI -17 giugno

8. Quando scadono le prenotazioni?

Circa un mese, un mese e mezzo prima degli esami.

9. Quanto si paga?

CILS Uno – B1 230 Lei

CILS Due – B2 280 Lei

CILS Tre – C1 320 Lei

CILS Quattro – C2 410 Lei

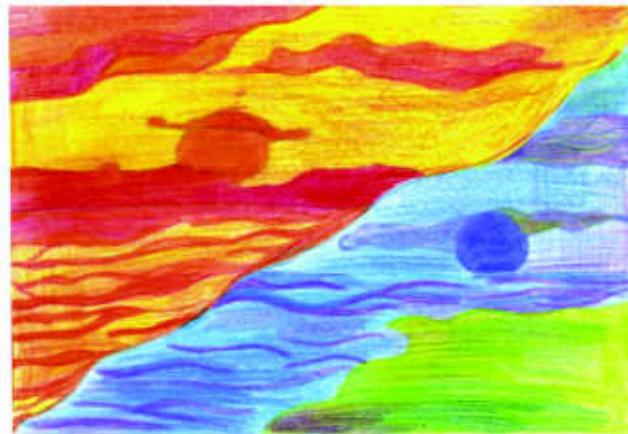
10. Dove informarsi?

Per informazioni scrivere a:

biblioteca.iicbucarest@esteri.it

Oppure telefonare a 021 231 0880 interno 115

VLAD Maria, clasa a XII-a G

Desen realizat de Bianca DUNCA, XE

Seara multiculturală

Pe când erau în clasele elementare corelam fiecare experiență personală sau școlară cu un anumit gust sau cu un anumit fel de mâncare. De pildă caligrafia îmi amintea de tocănița de carne, pe care refuzam să o mânânc cu încăpățânare. Prima mea învățătoare îmi amintea de gemul de caise făcut de bunica mea, pe care l-aș fi consumat pe pâine, sau cu orice alt ingredient și în orice rețetă culinară. Drept urmare prima mea învățătoare a rămas în amintirile mele ca fiind cea mai dulce persoană.

Din fericire, pentru mine, dar și pentru alți colegi de ai meu, eminescieni, bucuria reîntâlnirii cu „mâncarea” , întâlnire trăită din perspectivă educațională, s-a întâmplat într-o zi de decembrie a primului semestru a acestui an școlar, când alături de doamnele profesoare: Loredana Molnar, profesoară limba spaniolă, dna Ramona Fonai, profesoară de literatură română, documentarist, și dna Liliana Feder, profesoară de limba italiană, am participat într-un proiect ,în care s-au adunat deopotrivă: voluntarii asistenți lingviști, personalul restaurantului social ASSOC, și desigur noi, eminescieni.

Ingridentele unei experiențe unice au constituit punctul de pornire pentru ceea ce adeseori adulții denumesc experiență personală de viață. Iată pe scurt povestea: asistenții lingviști, din Spania, Italia

și Franța, alături de personalul restaurantului social ASSOC (personalul este format în totalitate din persoane cu dizabilități) au gătit, - live - pentru noi eminescienii, de la *tortillas*, la *pasta alla ragù* și *crepes au chocolat*, pentru a ne oferi mai apoi secretele excelentului gust pe care l-au avut

mâncărurile lor.

Ceea ce m-a impresionat, dincolo de deschiderea necondiționată și pasiunea acestor voluntari, a fost momentul cald și uman care s-a creat. Chiar dacă uneori limba poate constitui un potențial obstacol în comunicare, mi-am spus, uitându-mă la colegii mei, că mâncarea ar putea deschide porțile înțelegerii. La fiecare masă, lumea era destinsă, cu zâmbetul pe buze, curioasă să savureze fiecare fel de mâncare. Timpul trecuse pe nesimțite, nu mai reușeam să ne încheiem poveștile. Aproape că n-am mai fi plecat acasă.....

Mihai RAVAGNANI, XIIIE

Prof. coordonatori: Loredana Molnar, Liliana Feder, Ramona Fonai

invitație la lectura:

“Cel mai poetic în lumea astă a asociațiilor surprinzătoare, a analogiilor, juxtapunerilor, metonimiilor, mi s-a părut «crenvurștii în floriri în capete», combinațiile de vegetal și animal, alăturând carneea cea netedă cu puritatea florală.

Cartea mamei, în care erau desenați cu minuție pești, animale, fructe, cochilii, abstractizate cumva de rafinamentul desenului, mi s-a părut întotdeauna o carte uluitoare, frumoasă și monstruoasă, veselă și tristă, rafinată și grotescă, mâloasă și aeriană, copilăroasă și nebună (așa cum trebuie să fie orice carte adevărată). Ea a încetat să mă intereseze mai târziu, atunci când ar fi trebuit să încep, la rândul meu să execut ritualurile cu pricina, care mă îngroziseră fascinatoriu în copilărie. Ea a rămas și acum pentru mine în primul rând o carte de literatură, pe care o răsfoiesc uneori din pură plăcere estetică. O carte despre furmusețe și atrocitate, despre gingăsie și ferocitate, o carte a simțurilor, inițiatică, în felul ei, o carte a imaginarului, sofisticată, dar și primitivă, alexandrină și barbară”. (Simona Popescu, Cartea de bucate, fragment)

Pagini pentru hispanici

La cabalgata de los reyes magos

Estoy aquí, mirando mi álbum de fotos. Está lleno de polvo lo que significa que por primera vez después de mucho tiempo, lo abro. Los recuerdos están invadiendo mi corazón al mirar estas fotos. Cada una tiene algo especial y lleva su propio cuento.

Aunque pasó mucho tiempo desde cuando estuve en España, precisamente 4 años, todo quedó vivo en mi alma. Ese país tan maravilloso acaparó totalmente mi atención. Nisiquiera después de tantos años no pude olvidar los momentos tan increíbles que así durante mi visita allí. Fue algo inolvidable, una experiencia bellísima, tremenda. Los ojos me quedan fijados en una de las fotos en la que puedo ver y recordar al mismo tiempo, toda esa gente reunida en la calle principal que estaba frente de mi casa, alegrándose junto a mí de La cabalgata de los reyes magos, algo que realmente me impresionó. Es algo fastuoso que se celebra el 5 de enero. Un día muy esperada por los niños. Los españoles no tienen „Moș Crăciun”. Tienen a los Reyes magos: Melchor, Gaspar y Baltasar, los que ofrecieron al niño Jesús oro, incienso y mirra. Ellos traen regalos a los niños buenos y a los malos carbón de caramelos, motivo por cual, los pequeños hacen esfuerzos para comportarse bien durante todo el año. No desean recibir ninguno de ellos carbón. La cabalgata se desarrolla por la tarde, cuando los tres reyes caminan por las calles de las ciudades junto a sus camellos, caballos, vestidos en trajes maravillosos, brillantes y especiales. Ellos, o precisamente sus ayudantes que son hadas o princesas, tiran montones de caramelos, chuches, juguetes, pequeños regalos a la gente que los está mirando con mucha ilusión. Es algo muy emocionante ver todo ese espectáculo mágico que parece sacado de un cuento con hadas y reyes.

La oportunidad de ver y disfrutar algo tan captivante y fascinante me hizo amar ese país. Allí todo es único, especial, absolutamente mágico, algo que merece ser visto. El espectáculo de la cabalgata y el mar tan azul fueron las cosas más divinas que he visto en toda mi vida. El mundo entero debería verlos al menos un vez en la vida. Ahora, no me queda nada más por hacer que cerrrar este álbum y quedar con el sueño de volver algún día a ese lugar tan querido por mí.

Diana Oana POP, XIC

Allí donde...

Allí, donde sólo el pensamiento puede vagar,
Y los sueños vida en absoluto cobrarán,
Allí donde el invierno sus hojas deja despojar
Y el otoño la nieve sacudirá
Allí donde todo posible será,
Y el imposible canción se llamará,
Sólo allí es el lugar donde Dios su huella dejará
Y todo en algo sagrado transformará.
Lo que es el amor me enseñó
Lleno de bondad e inmortal.

Allí donde Dios intervino
Ganando nuevos significados el lugar floreció,
Los sueños en realidad se convirtieron,
Y lo imposible en canción se transformó.
Una canción armoniosa y fácil de aprender.
Allí donde el invierno sus hojas sacudirá
Yo las recogeré y en la cesta de la vida las pondré,
Las comprimiré y en perfume las transformaré
Para que en otoño con el me rocie.

Allí donde el otoño su nieve sacudirá
Yo que se derrita no la dejaré.
La tomaré toda y un muñeco de ella formaré,
Del otoño al hombre de mis sueños vida daré.
Allí donde sólo la mente pueda vagar,
Yo estiraré mis raíces hacia el lugar donde...
Dios puso su pie.

Pop Tabita, XIIIB

Pagini coordonate de prof. Loredana MOLNAR

Barcelona, la ciudad de Gaudí

Sin duda, Barcelona es considerada por muchas personas como una de las más hermosas ciudades de todo el mundo. Ubicada en el noreste de España, es la ciudad más moderna, individualista y cosmopolita de este país, siendo también la segunda ciudad del país, tanto como tamaño, como como población. El modo armonioso en el que junta en el mismo lugar culturas muy diferentes, la convierte en un gran interés cultural. Hace dos años, en las vacaciones de verano, tuve la maravillosa oportunidad de visitar Barcelona. Una de las primeras cosas que vi fue, naturalmente, la catedral Sagrada Familia. Aunque Antoni Gaudí, un gran arquitecto catalán,

perteneciente al movimiento del modernismo, no logró terminarla, ella no deja de ser una gran obra, siendo uno de los objetivos más visitados y más representativos de Barcelona. Personalmente, me impresionó mucho la meticulosidad con la que estuvieron dispuestos todos los detalles que forman diferentes escenas religiosas.

Otra cosa que visité fue el Parque Güell, que también es una herencia que Gaudí dejó a la ciudad. Justo en la entrada en el parque, está el famoso dragón adornado en varios colores, que casi se convirtió en un emblema de la ciudad. Además, en el parque, hay estructuras de piedra magníficas y edificios fascinantes. Su colorido le confiere un aire casi mágico e hipnótico.

La Rambla es otro objetivo que me fascinó. Si hay en el mundo una calle con mucha diversidad, esa es La Rambla. Desde la Plaza de Cataluña, hasta la estatua de Colón, La Rambla contiene diferentes quioscos, flores, animales y una gran variedad de artistas, que te permiten hacerte unas fotos espectaculares.

La Fuente Mágica es también una de las atracciones de Barcelona. La avenida que recorri para llegar a ella estaba llena de cascadas y fuentes, que anunciaban su proximidad. Cuando me acerqué, descubrí que, de alguna forma, esa fuente era mágica de verdad. En pocas palabras, la Fuente Mágica es un espectáculo de luces, colores, agua y música, pero hay que verla para entender en realidad su belleza. Puedo afirmar que la Fuente Mágica se convirtió en uno de mis lugares favoritos de todo el mundo.

En conclusión, considero que Barcelona es una de las más importantes ciudades europeas. Desde mi punto de vista, ella es como una gran exposición al aire libre, pudiendo cumplir los requisitos de los más pretenciosos turistas. Por mi parte, no dudaría en volver a Barcelona. Por consecuencia, se la recomiendo a todos vosotros con mucho cariño.

Melinda
Mădălina
DUNCA, XII C

Una experiencia irrepetible

Me llamo Rubén y soy de Galicia, al noroeste de España, y he venido a Baia Mare a trabajar como voluntario en Team 4 uth, dando clases de español y ayudando a la profesora de español en Eminescu y hacer distintas actividades en la ciudad.

La mañana siguiente de llegar a Rumanía, y dormir en mi nuevo piso... estaba aquí, en Baia Mare. Me preguntaba que me depararía mi nueva vida aquí, me sentía extraño, no sabía lo que ofrecería este nuevo lugar.

La noche anterior venía aturdido después de todo un día de aviones (Santiago – Barcelona), de visita por Barcelona 5 horas y más aviones (Barcelona – Cluj-Napoca), era noche cuando aterricé, hacía mucho calor, y me recogieron en coche 2 chicas polacas y un chico y una chica de la organización que me llevaron a Baia Mare. Yo iba en el coche intentando ver el paisaje, si había gente por la calle, como era la gente, las casas... mientras ellos me preguntaban de todo.

Pero esa mañana cuando me levanté me di una ducha y por fin salimos a la calle para desayunar... me sentía en un sitio extraño, mi primera impresión fue que el aire no era igual, era diferente, el olor, los edificios eran feos, estilo comunista, parecen bloques de hormigón donde la gente vive, cuando me fui a desayunar a Bizo, mi primer sitio en Rumanía donde comí y vi y oí a la gente, hablando en rumano, yendo y viniendo, muchísima gente, y me gustó esa sensación, me empecé a sentir bien, vi que eran tan diferentes y, a medida que iba pasando el día y empezando a conocer a la gente de la asociación, los compañeros, me empecé a sentir ya seguro, confiado y no tan a la expectativa en lo que será mi hogar por 8 meses.

No tuve problemas con adaptarme a la vida aquí, ya que estoy acostumbrado a vivir en sitios diferentes, cambiar de ciudad... lo único el idioma, pero tampoco es un problema, y ahora que ya conozco gente, que ya hablo un poco el idioma y lo entiendo... me siento bien, confortable... aunque hay cosas que sigo sin

entender, que me resultan raras, se está a gusto.

Estoy ayudando a la profesora de español en Eminescu, y puedo decir que los alumnos aquí y la escuela no es tan diferente a como era en España cuando yo estudiaba, hay ventajas y desventajas. Para mí, aquí lo mejor que tienen es que los alumnos entienden o hablan dos, tres idiomas, lo que es casi imposible en España ya con uno solo, en eso están mucho más avanzados, y es muy muy bueno, para mí es lo más importante, el poder comunicarse con gente de todo el mundo.

En el resto de materias, no sé muy bien como van, me explicaron el sistema educativo, y es bastante diferente a como es ahora en España, pero similar a como era antes de que implantaran la ESO (Educación Secundaria Obligatoria).

En las clases hay muchísimos alumnos, sobre 30, 37... lo mismo que yo en la escuela primaria, luego allá la ley cambió, las condiciones mas o menos están como lo estábamos nosotros, pero también cambiaron, cuando yo pasé para segundo grado el gobierno daba mucho dinero para la educación, teníamos mucho material escolar y muchas actividades extraescolares como excursiones, actividades deportivas, tecnológicas, etc.

Aquí lo que más me choca en la escuela es que no tengan folios y material que para nosotros es básico, para todos los alumnos, me choca también que hay un portero, nosotros solo tenemos un conserje que se ocupa del material y limpiar, aquí siempre hay un alumno con el portero para saber quien entra y quien sale, y otro alumno en la sala de profesores que es el que puede entrar en la sala de profesores por si algún otro alumno necesita hablar con algún profesor.

En mi opinión los alumnos, la mayoría, son muy inteligentes, quizás a algunos les falta motivación, otros, que el profesor o profesora se dedique más a ellos, pero en general la impresión que tengo es que son muy inteligentes, hay pasotas como los había cuando yo estudiaba pero no hacen travesuras ni dan muchos problemas como los daba yo o mis compañeros de clase, nosotros éramos unos completos desastres, liándola y estábamos siempre hablando, buscando la manera de hacer bromas, de no estudiar, pero te das cuenta de que tienes que estudiar y crearte un futuro, una profesión, una

carrera en la universidad, para poder vivir después de lo que te gusta y no pasarte la vida en una fábrica 8 horas al día haciendo algo que no te gusta, o buscar un trabajo y que te digan que no tienes suficientes estudios.

Ahora veo en algunos alumnos, como era yo o algunos de mis compañeros que ahora están en el paro y que tienen muy difícil encontrar un trabajo, sin interés, que les da igual estudiar, que hacer en su vida, espero que cambien rápido, que lo entiendan antes, es difícil cuando eres joven, pero cuando antes lo entiendas más oportunidades tendrás, porque así pueden hacer más cosas en su vida, estudiar algo más y hacer que los profesores se interesen por ellos

y ellos se dejen ayudar, que sean capaces de sacar sus mejores características, porque aunque sean alumnos problemáticos algunos, pueden ser muy inteligentes o tener capacidades que aún no saben y hay que encontrarlas.

Rubén García González

TRABALENGUAS

**Corazón de chirichispa
y ojos de chirichispé
tú que me enrichichispaste,
hoy desenchiríspame.**

**Me trajo Tajo tres trajes,
tres trajes me trajo Tajo.**

**Había una caracatrepá
con tres caracatrepitos.
Cuando la caracatrepá trepa,
trepan los tres
caracatrepitos.**

**¡Qué triste estás, Tristán,
con tan tétrica trama teatral!**

**Doña Panchívida
se cortó un dévido
con el cuchívido
del zapatévido.
Y su marívido**

**se puso brávido
porque el cuchívido
estaba afilávido.**

**Si tu gusto gustara del gusto
que gusta mi gusto,
mi gusto gustaría del gusto
que gusta tu gusto.
Pero como tu gusto
no gusta del gusto
que gusta mi gusto,
mi gusto no gusta del gusto
que gusta tu gusto.**

**Me han dicho
que has dicho un dicho,
un dicho que he dicho yo,
ese dicho que te han dicho
que yo he dicho, no lo he
dicho;
y si yo lo hubiera dicho,
estaría muy bien dicho
por haberlo dicho yo.**

**El trapero tapa con trapos
la tripa del potro.**

**En el juncal de Junqueira
juntaba juncos Julián.
Juntóse Juan a juntarlos
y juntos juntaron más.**

**Como poco coco como,
poco coco compro.**

**El hipopótamo Hipo
está con hipo.
¿Quién le quita el hipo
al hipopótamo Hipo?**

**Teresa trajo tizas hechas
trizas.
Papá, pon para Pepín pan.**

**¡Qué ingenuo es Eugenio!
¡Y qué genio tiene el ingenuo
Eugenio!**

Eres demonio, niña, pues sólo con una mirada de tus largas pestañas, de tus ojos tan grandes, hiciste que espantado mi ángel volara. él, que era mi santa vigilia, mi amigo fiel?

*O quizás!... Oh, baja tus largas pestañas para que pueda reconocer tus pálidos rasgos, pues tú, tú eres él.
(Mihai Eminescu, Ángel de la guarda)*

Cuvânt în lume

Dimineața era scăldată în raze dulci de soare. Pe stradă răzbătea lumina blândă și caldă. Autocarul s-a oprit în fața liceului. Ușile se deschiseră fără zgomot, elevii urcau gălăgioși! Fiecare își alegea acum câte un loc potrivit! Cei mai visători dintre ei, se asezau lângă geam, alții urcau înghesuindu-se în spatele autocarului. Poeții, oamenii aceia minunați, care scriu o întreagă viață într-un singur cuvânt, se rezemau ușor de spătarele scaunelor și așteptau răbdători să pornim. Profesorii grijuilii, strigau numele fiecărui elev care trebuia să ia parte la călătorie. Ici și colo câte o mână se ridică repede asemeni unei păsări în zbor, se ridică și cădea

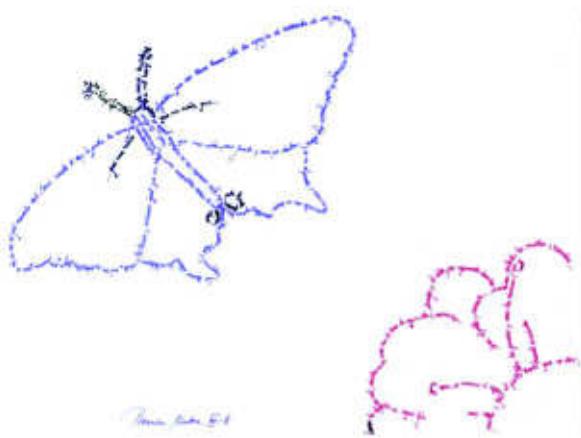

la loc! Pentru cine nu știa drumul până la închisoare, călătoria a fost cu adevărat lungă! Drumul trecea pe langă locuri pustii. Pământul era ars de soare și fără viață. Părea că priveliștea din jurul nostru ne facea intrarea spre o altă lume. O lume arsă de îndoieri și remușcări. Închisoarea din Baia Mare! Un refugiu bizar, unde lumina cuvântului răzbătea rece printre zăbrelele geamurilor goale. După un timp, am ajuns. Porțile mari ale închisorii și gardurile păreau a străjui cu strășnicie pe cei aflați înăuntru. Mă gândeam oare ce se afla în inimile oamenilor de dincolo de gard? Oare cum ne vor primi ei pe noi, o ceată de adolescenti hotărâți să aducem un strop de lumină în privirile lor de gheăță? Reporteri, poeți, profesori și adolescenți! Iată ce reuniune... un trecut pentru ei, lumea de dincolo de garduri! Nu

mult a trecut și după controalele serioase de la intrare, iată-ne ajunși într-o sală mare și rece. Erau scaune de jur împrejurul sălii, iar noi ne-am asezat

tăcuți în așteptarea lor, a oamenilor de după zăbrelele lungi și intunecate. și iată-i, niște oameni zâmbitori, care intrau cu fruntea aplecată, dar cu față luminată de zâmbet. Poate că ne așteptau, își doreau de mult să venim, să ne asculte poveștile noastre în versuri, să ne audă glasurile tinere care răzbeau clare în

tăcerea din jur. La început, s-a vorbit despre "Palabra en el mundo", scopul vizitei noastre, apoi fiecare a citit câteva versuri menite să ducă mai departe lumina cuvântului, dragostea noastră singură pentru ce e frumos, visul nostru adolescentin. Nu mică ne-a fost mirarea când și gazdele noastre au pregătit câteva poezii din care răzbătea vag o undă de melancolie, un suspin pentru trecut, un regret care era abia vizibil! După îndelungatul « război literar » a venit și vremea în care ne-am luat la revedere de la gazdele noastre, lăsând în urmă poate mai multă liniște și un gând bun. Ne-am îndepărtat de o lume pe care nu am cunoscut-o decât pentru câteva minute, și totuși ne-a spus atât de multe și care mai avea atât de multe de spus...

Când am ajuns în fața liceului, fiecare dintre noi își dădea seama că a trăit o experiență destul de importantă și poate că fiecare gândeau că libertatea este asemenei cuvântului... o poți pierde atunci când nu știi ce să faci cu ea aşa cum poți pierde frumusețea cuvântului atunci când nu știi cum să îl rostești, și cui să îl rostești!

Păun Elena, XIG

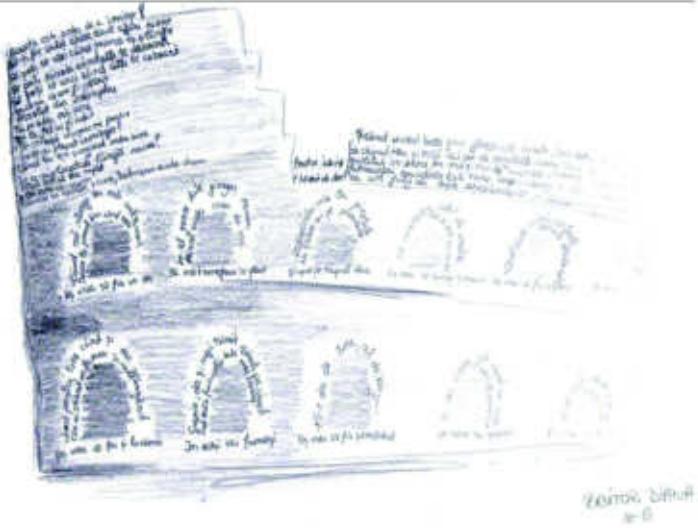
Coordonatori: Prof. Loredana Molnar,
Prof. Liliana Feder, Prof. dr. Mihaela Tarță

Desen realizat de Balaj Marcu Larisa

Allí donde...

Allí, donde sólo el pensamiento puede vagar,
Y los sueños vida en absoluto cobrarán,
Allí donde el invierno sus hojas deja despojar
Y el otoño la nieve sacudirá
Allí donde todo posible será,
Y el imposible canción se llamará,
Sólo allí es el lugar donde Dios su huella dejará
Y todo en algo sagrado transformará.
Lo que es el amor me enseñó
Lleno de bondad e inmortal.
Allí donde Dios intervino
Ganando nuevos significados el lugar floreció,
Los sueños en realidad se convirtieron,
Y lo imposible en canción se transformó.
Una canción armoniosa y fácil de aprender.
Allí donde el invierno sus hojas sacudirá
Yo las recogeré y en la cesta de la vida las
pondré,
Las comprimiré y en perfume las transformaré
Para que en otoño con el me rocíe.
Allí donde el otoño su nieve sacudirá
Yo que se derrita no la dejaré.
La tomaré toda y un muñeco de ella formaré,
Del otoño al hombre de mis sueños vida daré.
Allí donde sólo la mente pueda vagar,
Yo estiraré mis raíces hacia el lugar donde...
Dios puso su pie.

Infinito

Del infinito un pedazo rompi
Y a mi vida se lo di.
La gracia de la inmortalidad
De un vestido blanco la tomé
Y con ella me cubrí,
En la novia del cielo me convertí.
Medio corazón del infinito rompi
Y el conjunto de mi corazón formé
Ahora y aquí el sol más fuerte brillar sentí
Y en los rayos unas princesas consentidas vi .
Que bailan vals en el escenario de la tierra.
Con luz y calor su gracia todo cubrí,
Y mi corazón desnudo bailar permití
En el cuerpo de un ser inmortal
Bajo el aire despojado.

Pop Tabita, XIIB

Premiul I Consursul de pictură Hollosi Simon

Desen realizat de Mădălina POP, X B

Pagini pentru anglofoni

On Reading Desiderata

Don't be superficial, be true to yourself,
Don't judge people by their looks, try to know them first,
And don't hate, it's not worth it,
If you can, help, and let yourself be helped.

Love your family, but do not depend on them,
Don't be lazy, instead explore the world,
Life is about *now* and about living it,
It's not about who you were born,
It's about who you've become and how you grow.

On the way,
Enjoy challenges, they help you grow,
See obstacles as opportunities,
Take risks, yet only the ones you need to,
Because not all risks are good for you.

Be motivated or else search for motivation,
Sunny or rainy day, keep smiling.
Enjoy the little things around you.
Don't try to be somebody else, be yourself,
No matter what others say or think.

If you want to look good, look good for yourself,
If you want to learn,
Learn to live your life and to behave.

All in all, do good and do your best,
Assume the choices you make,
Cherish your friend and,
No matter what,
Be happy! Zlamparet Teodora, XII C (2011)

Game

Life: a game?
Flame.
No one's to blame.

Excuses so lame
What a shame!

For everyone's the same,
All in the same frame
Overcome.

Lazar Dan, XIIC (2011)

Discrimination at the workplace, a thing regarded as ordinary by many Romanians

The author of the article I have summed up, translated and commented on is Dana Puscoci, a woman journalist whose intentions were to inform us on the main reasons of discrimination against women in Romania. From this article one can also learn which are women's rights and how women can protect themselves from being discriminated against. Discrimination is a form of shutting off people at the margins of society on all sorts of grounds

Desen realizat de Rareş BAR, XII E

(sexual, racial or of disabilities), and it is still so present in Romania that many of us regard it as quite a natural phenomenon. Nevertheless, our country has created the legal framework that punishes discrimination (e.g. Law 48/2002) and we have also set up institutions to deal with acts of discrimination since 2003. Their main role is to shape our democratic society in such a way so as to educate people and to induce respect, solidarity and trust among its citizens. A special interest by these institutions and our authorities has been given to the discrimination of the disabled people and that of women.

With regard to the discrimination of women, it is no novelty the fact that they are generally seen as inferior to men, and there are two main ways in which they are acted against at their workplace:

- 1.payment-they get a lower pay than men for the same work;
- 2.professional segregation-women have an obstructed access to certain professions that are better paid or require high qualifications.

The main reasons for discriminating women are:

- 1.employers' prejudices, men regarding them as an inferior labour force, if compared to men;
- 2.the employers' personal preferences-generally, a man employer disregards women on grounds of male solidarity;
- 3.the employer's negative expectations with regard to a woman's likely low efficiency, since a woman's personal life implies time lapses when she is temporarily incapacitated for work due to marriage, childbirth and childcare.

Romanian laws stipulate the equality of chances between men and women, taking into account the specific needs and goals of a woman, when compared to a man and this equality can actually take place if:

- 1.Women have unobstructed access to all professions and job vacancies, irrespective of level or professional hierarchy;
- 2.Equal incomes for equal work;
- 3.Professional promotion at all levels;
- 4.Professional counseling and training to ensure their access to all workplaces;
- 5.Good working conditions.

According to Romanian laws, employers will not discriminate women in any way and will not abuse of their position to prevent women from personal or professional fulfillment in any way.

For instance, Romanian laws stipulate that the maternity leave cannot and will not be used against women and it is

utterly forbidden that employers should require a potential woman employee to provide a pregnancy test before employment. Other forms of discrimination against women included in such laws mention sexual and psychological harassment at the workplace, although they are difficult to be proved in legal courts since psychological terror is often a question of personal perception and even community outlook.

In conclusion, many women prefer to say nothing and

avoid reporting an abuse at the moment of discrimination. The fear of not being paid anymore or of having problems later in their careers and their personal lives keep them silent and thus victims who enforce an abuser's behaviour. That is why I tell you all, girls, if you feel discriminated in any way, do not hesitate to announce the authorities, because the law is on your side and you can make a difference.

(translated and adapted by Paula Demian, 12 F, 2011)

HALLOWEEN PARADE 2012, Third edition, 31st October 2013

During the celebration of Halloween, our school held a **Halloween costume parade** at which I participated. Students from 9 secondary schools - Colegiul Național „Mihai Eminescu”, Liceul Borșa, Colegiul Tehnic „George Barițiu”, Colegiul Tehnic „Aurel Vlaicu”, Colegiul Economic, „Nicolae Titulescu”, Colegiul Tehnic „Transilvania”, Colegiul Teoretic „Emil Racoviță”, Colegiul Național „Gheorghe Șincai”, Liceul Tehnologic Marmăta - gathered in the afternoon of 31st October to participate at the third edition of the Halloween Parade.

It is one of those rare occasions when youngsters from all corners of this region meet, make noise, have fun and compete with each other. This year due to the generosity of our sponsors the prizes were rather consistent: Rotring pens and pencils, multifunctional set - memory stick and adaptor, a clipboard, sweets from Andana Pan, Halloween cutouts, Faber Castle colored pencils, Faimar cups.

The sponsors were: Baia Mare Town Hall – represented by the Mayor, Cătălin Cherecheș, SC Cetina SRL, SC Ferma Zootehnica SRL, SC Vital SA, SC Andana Pan SRL. Also, there were other important institutions that contributed to the popularity of the event such as Inspectoratul Școlar Județean Maramureș, „Petre Dulfu” Public Library - American Corner.

Of course the most impressed students were the freshers, therefore their impressions are worth being read. I had a great outfit (costume), and my face was covered in an artistic painting made by my mother. And the clothes...I improvised. My colleagues from Eminescu team had scary costumes, but we had a lot of fun.

I think what happened there, was great. A lot of funny, sad or scary faces supplemented creepy Halloween atmosphere. All those faces staring at you wanting to ask your help...They were Halloween pumpkins. Instead, drawings made by students warm mysteriously the atmosphere. The exhibition of pumpkins and drawings was held inside the Library, named “The Ghost and the Halloween pumpkins”.

It was a competitive atmosphere that tested all the students. I was glad to participate.

After the competition for the best costume, we marched on the streets of our town – the Halloween costume parade. We aligned, one school after the other, and we started the parade in the streets of Baia Mare: Bd. Independentei, Bd. Republicii, Bd. Bucuresti. It was a great opportunity to show our brand - Eminescu brand. There was a harsh competition with the other schools. People saw us and I'm sure that they were proud of us. I also think that our teachers were proud, as well. After we acclaimed our high school, we arrived at Biblioteca Județeană and we were rewarded with sweets... as the tradition of Halloween says Trick or treat!

I hope to be there next year too, because I liked it very much.”

Mateoc Ariana, IX G

Pagini coordonate de prof. Cristina NEDELEA

Pagini pentru germanofili

Freiwillige Helfer- Ein Interview mit Jule aus Deutschland

Freiwillige sind Mitarbeiter einer Organisation, die sich unentgeltlich engagieren.

Ich, Estera, bin seit drei Jahren Freiwillige bei dem Verein meiner Schwester "Team for Youth Association". Dies ist ein gemeinnütziger Verein für Kultur und Jugendliche, der mehrere soziale und kulturelle Projekte entwickelt. Diese Projekte sind sowohl national, als auch europaweit. Jule wird uns nun mehr über die Freiwilligenarbeit erzählen.

Jule, kannst du dich erstmal vorstellen?

Hello, ich bin Jule. Ich komme aus Deutschland und bin als Freiwillige hier in Baia Mare bei der Organisation "Team 4 Youth". Ich bin direkt nach dem Schulabschluss nach Rumänien gekommen und bin daher auch erst 19 Jahre alt.

Seit wann bist du hier in Rumänien gekommen und wieso hast du Rumänien ausgewählt?

Ich bin am 01.08.2012 nach Rumänien gekommen. Für mich war das Land nicht so wichtig, da es überall interessant sein kann. Meine Entscheidung fiel dann auf Rumänien, weil ich noch nicht so viel über dieses Land wusste. Außerdem hat mich ein Land in Ost-Europa interessiert. Und wieso dann nicht nach Rumänien? Bis jetzt habe ich meine Entscheidung noch keine Sekunde bereut.

Was für Aktivitäten machst du hier?

Ich unterrichte hier hauptsächlich deutsch. Einerseits habe ich dafür meine eigenen Sprachkurse und andererseits gehe ich in zwei Schulen und unterstütze die Lehrer bei ihrem Deutschunterricht für Schüler in der siebten bis zur elften Klasse. Meine Schulen sind Vasile Lucaciu und Mihai Eminescu. Außerdem gehe ich in ein Waisenheim, ins Autistenzentrum und andere kleine Projekte.

Womit trägst du zu unserem Unterricht bei? Glaubst du, es ist wichtig das wir mit einen

Deutschsprachige sozialisiere

Beim Erlernen einer Sprache ist Sprache und das eigene Sprechen aus wichtig. Daher denke ich, dass ich den Schülern alleine durch einfache gemeinsame Gespräche die Sprache näher bringe. Wir sprechen viel über Deutschland und Rumänien und vergleichen viele Aspekte dieser beiden Länder. Während des Unterrichts habe ich ihnen schon Präsentationen gezeigt, sowieso einen deutschen Tanz gelernt. Ich denke, dass der Deutschunterricht für die Schüler interessanter ist.

Wie findest du die rumänische Schüler und die rumänische Lehrer in Gegensatz zu den Deutschen?

Für mich gibt es da keinen großen Unterschied. Natürlich gibt es Unterschiede zwischen den Lehrern, aber selbst die Lehrer in Deutschland sind alle verschieden, daher kommt es nicht auf das Land sondern die Personen an sich drauf an. Auch in den Lehr- und Lernmethoden gibt es meiner Meinung nach keine großen Unterschiede.

Wie schätzt du den Deutschunterricht in Rumänien an?

Für mich war es sehr erstaunlich, dass so viele Leute in Rumänien deutsch lernen. Die Schüler hier sprechen teilweise auch ein sehr gutes deutsch. Dies ist sogar in der siebten Klasse der Fall. Während des Deutschunterrichts den ich hier besuche, wird sehr viel gesprochen. Das ist für mich die beste Methode, die man im Fremdsprachenunterricht benutzen kann..

Erzähl uns bitte über deine Eindrücke von Rumänien.

Mein Eindruck von Rumänien ist sehr gut. Ich habe schon unterschiedliche Städte und das ländliche Leben hier gesehen. Vorallem die kleineren Städte oder Dörfer haben mir sehr gut gefallen, da es dort sehr anders ist als in Deutschland.

Während meiner bisherigen Zeit hier habe ich die Rumänen als sehr freundlich und hilfsbereit erlebt.

Fasching

Der Karneval, auch Fastnacht oder Fasching genannt, hat bei den Deutschen eine besonders lange Tradition. Die „Fastnacht“, die Nacht vor dem Fasten, dauert sechs Tage lang, vom „unsinnigen Donnerstag“ bis zum „Faschingsdienstag“. In dieser Hochzeit des Karnevals gibt es viel gutes Essen, Wein, Bier und Schnaps. Musikanten spielen, es wird gescherzt und getanzt. Die Leute verkleiden sich mit fantasievollen Masken und Kostümen. Sie wollen für ein paar Tage oder Wochen ihr Alltagsleben vergessen und in eine andere Rolle schlüpfen. Sie wollen miteinander Spaß haben und feiern.

Wir feiern Fasching schon seit einigen Jahren und es ist schon eine Tradition in unserer Schule, das Nationalkolleg „M. Eminescu“. In diesem Jahr haben wir auch zwei Freiwillige aus Deutschland eingeladen (Jule und Pitt). Unsere Kostüme waren lustig (wir hatten Kostüme wie: Ärztin und Krankenschwester, Minnie und Mikey Mouse, Schneewittchen, Zigeuner, Giraffe und Persönlichkeiten aus China).

Desen realizat de Alina SELEGEAN, X B

Es war eine Tätigkeit, bei der wir uns einander viel besser kennen lernen konnten. Wir haben Kuchen/Krapfen gegessen und Säfte getrunken und unsere Kostüme präsentiert.

Jule sagte uns, dass es eine lustige Zeit war und sie die Kreativität der Schüler genossen hat. Es war wunderbar und wir hoffen, dass wir nächstes Jahr wieder Fasching feiern werden. Bis dann!

Patricia DAN/ Beatrice GHINEA, XD

Der Winter

Schneezeit, Schneezeit
Kalt ist alles weit und breit
Tanzen, tanzen weiße Sternchen
Rote Nasen von den Mädchen.

Tannenbäumchen, Tannenbäumchen
Schlittschuh fahren schnelle Bübchen
Ein Mann, der auf die Straße steht
Mit einer roten Nase friert.

Der Schneeman grüßt uns alle schnell
Er beeilt sich, der Himmel ist hell
Und kommt der Regen Rand zu Rand
Dann werden's Tröpfchen bald und bald.

Victoria CĂPUŞAN, IX C

Desen realizat de Daiana CATONA, IX B

ŞAHUL - sportul mintii

Şahul (de la cuvântul persan shah, „rege”) este un joc de strategie între doi jucători. Conform www.dexonline.ro, cuvântul **ŞAH** are următoarele semnificații: “**(1) sahi**, s. m., **(2) şahuri**, s. n. **1.** S. m. Titlu purtat de suveranii Iranului, corespunzător titlului de împărat; persoană care are acest titlu; şahinşah. **2.** S. n. Joc de origine orientală care se dispută între două persoane, pe o tablă împărțită în 64 de pătrățele, alternativ albe și negre, cu 32 de piese, mișcate după anumite reguli, scopul final fiind câștigarea regelui adversarului; *p. ext.* tabla și piesele care servesc la joc; *şatrange*”.

Şahul a luat naștere pe undeva prin India, unde era jucat încă din secolul al VI-lea a.Chr. și se numea “chaturanga” – adică “patru divizii ale armatei”, și anume: infanteria, cavaleria, elefanții și carele. Jocul a devenit în curând foarte cunoscut și în Persia, sub numele de “shatranj”, iar odată cu invazia maurilor în Spania şahul a pătruns și în Europa ajungând ca în jurul sec. al X-lea să se joace în toate regiunile Europei. Cert este că primul document în care se pomenește de şah datează din sec. al VI-lea p. Chr. Cu toate acestea, şahul a cunoscut o perioadă de dezvoltare

intensă abia la mijlocul secolului al XV-lea, iar schimbările aduse și care se păstrează până în prezent au provenit din Spania și sudul Italiei. Şahul a fost transformat complet în sport odată cu desfășurarea primului campionat de şah care a avut loc la Londra în anul 1851. În anul 1924 a fost înființată la Paris Federația Internațională de Şah (FIDE), iar un an mai târziu, la 04.01. 1925, s-a înființat Federația Română de Şah (F.R.S.- <http://www.frsah.ro/>). În ziua de azi şahul este cel mai popular joc ce se poate juca acasă, în cluburi, pe internet, prin corespondență sau în turnee. În C.N. “M. Eminescu”, Baia Mare, jocul de şah a început să fie practicat la nivel de performanță de către elevi începând din anul școlar 2011-2012, când echipa colegiului, pregătită de prof.dr. Voinea Lucian, și formată din Demian

Daniel-căpitanul echipei (XIIC), Blidar Liviu (XIIF), Bar Rareș (XIIE) și Păun Elena(XIG) a obținut premiul al III-lea la etapa județeană a concursului pe echipe de liceu, Cupa DEMOLAY-BNR, concurs aflat în calendarul MECTS, care s-a desfășurat la Sighetu-Marmației, anul trecut, în luna iunie. De asemenea, Pocol Melissa(XID) a obținut premiul al III-lea la olimpiada de şah, etapa județeană, care s-a desfășurat în luna februarie a acestui an la Baia Mare. Vă așteptăm în fiecare săptămână, în zilele de luni și

miercuri, de la orele 14, în CDI unde vor avea loc cursuri de pregătire gratuite atât pentru începători, cât și pentru avansați.

Melissa POCOL, XI D

Prof. coordonator: Lucian VOINEA